

Via Gebennensis 2007

Voettocht van Jan Aartsen

Genève - Le Puy en Velay

15 september - 27 september 2007

Inleiding.

Tijdens mijn wandeltocht in mei jl., de Via Podiensis (van Le Puy en Velay naar Saint Jean Pied de Port), heb ik meerdere mensen gesproken, die in Genève waren gestart. De meesten waren enthousiast over de route tot Le Puy. De route zou niet spectaculair zijn, maar wel met erg mooie natuur. Dit was voor mij de reden om dit gedeelte in september te gaan lopen. Michel uit Dammerie Les Lys bij Fontainebleau voelde er wel voor om mee te gaan. Niet om samen te lopen, maar om elkaar regelmatig 's avonds te ontmoeten. Michel heb ik leren kennen tijdens de Camino in 2006. De vertrekdatum is 14 september en een dag later start de wandeling in Genève.

De route wordt gelopen door Zwitsers, Duitsers, enkele Fransen en soms Belgen of Nederlanders en pelgrims, die in Oost Europa zijn begonnen. Het is niet een route, die door velen gelopen wordt. De meesten starten in Le Puy en Velay of in Saint Jean Pied de Port.

Onderweg maken we voor overnachtingen veel gebruik van "Acceuil Jacquaire". Dit zijn overnachtingplaatsen alleen voor pelgrims. Vaak is het bij particulieren met een of meer extra kamers. De mensen zijn vaak erg betrokken met de pelgrimage. De kosten voor overnachting zijn "Donativo". Dit betekent, dat de pelgrim zelf kan bepalen wat hij betaalt.

De route.

De route heet de Via Gebennensis. Dit betekent: "De weg van Genève". De Via Gebennensis is de verbinding tussen de Zwitserse Jacobsroute en de Via Podiensis. De route begint in Konstanz aan de Boodensee.

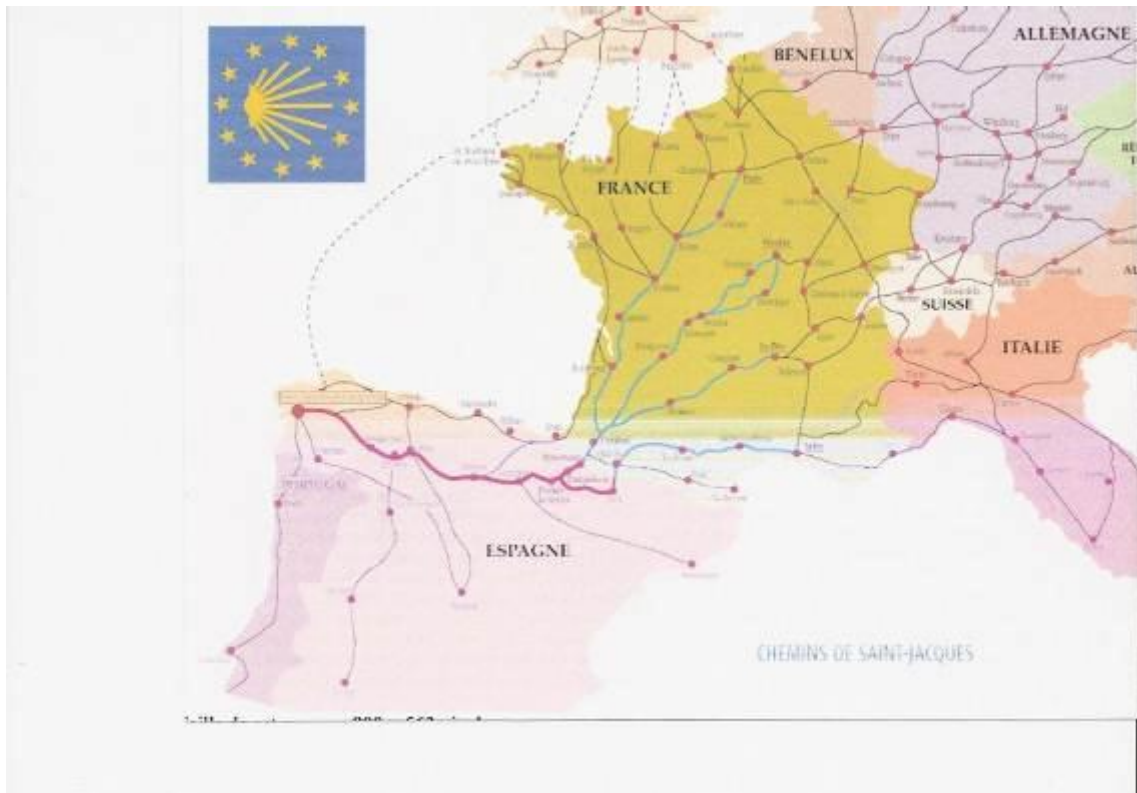
Ook meerdere pelgrimswegen uit Duitsland en Oost Europa sluiten aan op deze route.

De route is in 1998 voorzien van markeringen en is nu een onderdeel van de GR 65.

De route komt niet door grotere plaatsen en voert meest door dorpen en gehuchten.

In Le Puy en Velay komen meerdere pelgrimswegen samen.

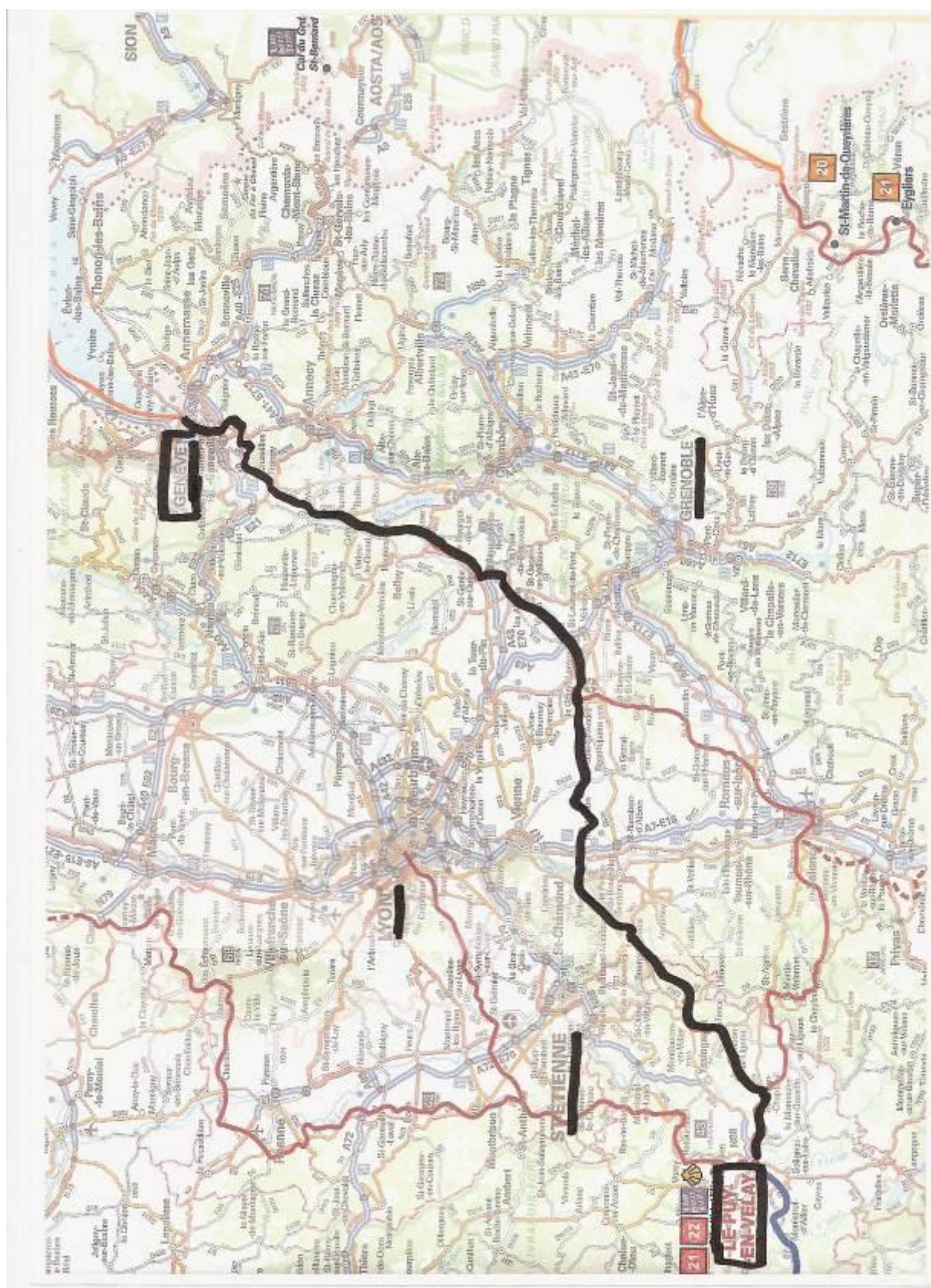
Er is getracht, zoveel als mogelijk, de oude pelgrimswegen te volgen.

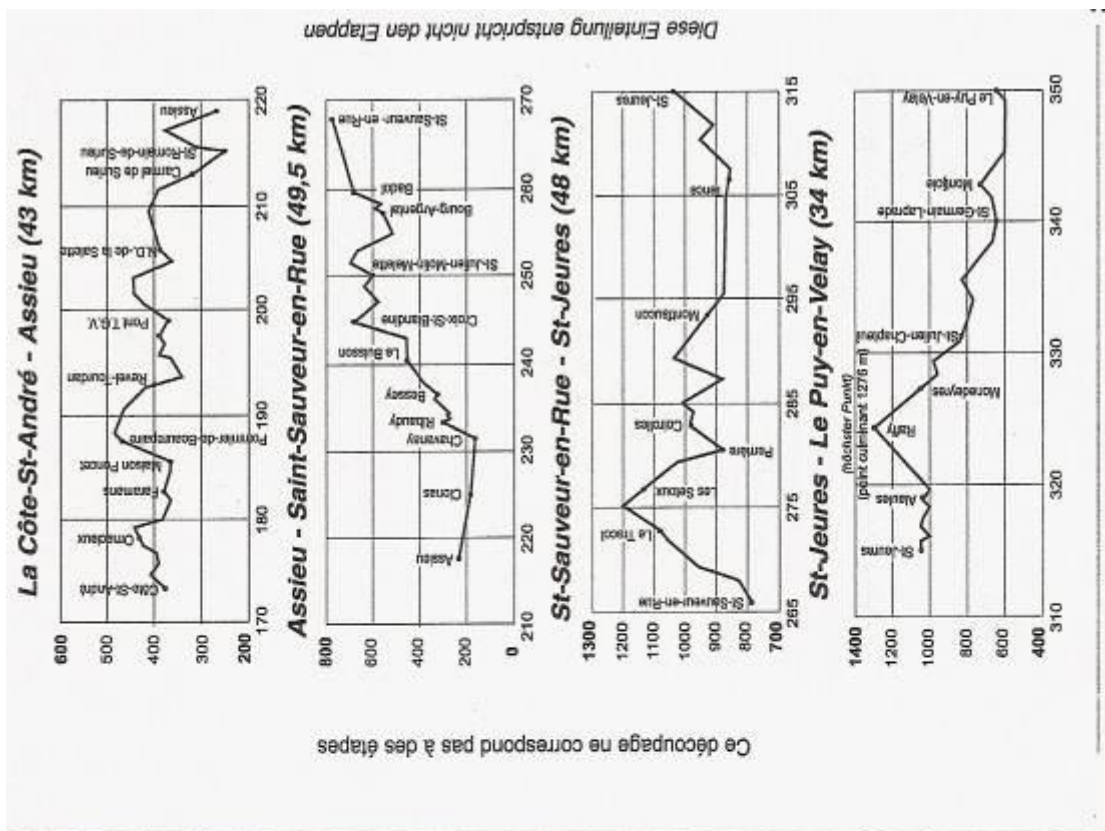
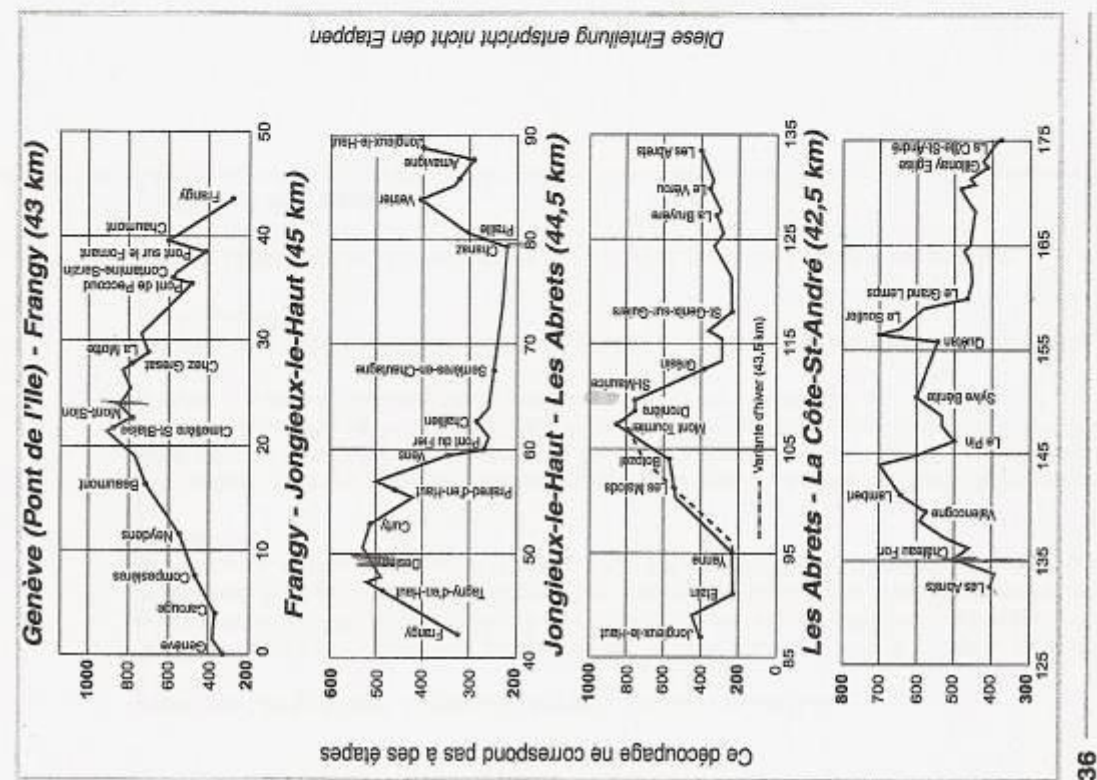

Pelgrimswegen in Europa.

Pelgrimswegen in Frankrijk.

Dag 0: 14 september 2007. Etten-Leur - Genève: 0 km.

Corrie en ik staan vroeg op. Ik wil ruim op tijd in Roosendaal zijn. De trein vertrekt om 6.03 uur.

We zijn al om 5.30 uur op het station. Er zijn maar weinig mensen op het station. Er liggen een paar jongelui in de wachtruimte te slapen.

Iets vóór 6.00 uur wordt omgeroepen, dat de trein van 6.03 uur komt te vervallen. Dat betekent, dat ik pas om 7.03 uur kan vertrekken. Ik ben dan te laat in Brussel voor mijn gereserveerde Thalys en waarschijnlijk ook voor de TGV in Parijs. Ik had met Michel afgesproken, dat we elkaar zouden ontmoeten op Gare de Lyon. Er zijn geen mensen van NS te zien.

Corrie gaat meteen naar huis om Michel in te lichten, dat ik een uur later in Parijs zal zijn.

Om 7.03 uur vertrekt de trein richting Brussel. Als ik aankom, moet ik eerst mijn ticket laten wijzigen. Het gaat allemaal redelijk vlot.

Om 10.10 uur ben ik in Parijs, Gare du Nord. De verplaatsing met de metro naar gare de Lyon gaat zeer voorspoedig.

Helaas. Als ik op gare de Lyon aankom, is de TGV net vertrokken.

Michel is in de trein gestapt. Hij zal op mij wachten op het station in Genève.

Ik moet nu mijn ticket laten wijzigen. Men wil, dat ik € 21, - extra betaal. Als ik uitleg wat de reden is van mijn vertraging

heeft het niet.

Mijn trein vertrekt om 13.40 uur. Dat is 3 uur later. Dat is balen.

Terwijl ik zit te wachten, komen militairen met geweer in de aanslag de hal in gerend. Iedereen wordt verzocht een gedeelte van de hal te verlaten. Als iedereen weg is, blijft een reistas achter. De reistas wordt door de militairen onderzocht.

Ik ga buiten het station in de zon zitten en wacht de gebeurtenissen af. Het is heel mooi weer.

Na een kwartier ga ik polshoogte nemen. Nu staat de eigenaar bij zijn tas met een aantal militairen. Zijn hele paspoort wordt over geschreven.

Na verloop van tijd is alles opgelost. De afzettingen gaan weg en de man gaat bij zijn tas zitten en kijkt verongelijkt om zich heen.

Om 13.15 uur ga ik naar perron 7 en kan meteen instappen.

Het is erg benauwd in de trein, als hij stilstaat. De trein vertrekt exact op tijd.

De trein rijdt erg snel door Frankrijk richting Genève.

Aan het landschap kun je zien, dat het herfst begint te worden. Het graan is gemaaid, de zonnebloemen zijn uitgebloeid en de bomen beginnen ook herfstkleuren te krijgen.

Iets later dan gepland kom ik om 17.15 uur in Genève aan. Michel staat bij de uitgang te wachten. Het is goed hem weer te zien.

We gaan eerst koffie drinken om wat bij te praten. Hij ziet er goed uit en is door zijn vakantie in Indonesië flink gebruind.

Daarna gaan we naar de Auberge Jeunesse (jeugdherberg) om de overnachting te regelen. Het is even lopen, maar dat is wel goed na een dag zitten en hangen.

Nadat we onze rugtassen op onze kamer hebben gezet, gaan we naar buiten. Het is hier mooi weer. Aan het Meer van Genève is het druk.

We lopen naar de Cathedraal en gaan naar binnen en bekijken de kerk.

Morgenvroeg zijn er H. Missen om 7.00 en 8.00 uur. We besluiten om 8.00 uur te gaan.

Daarna gaan we terug naar de Jeugdherberg. We hadden eerder een restaurant gezien, waar we zouden gaan eten, maar het is al gesloten.

We besluiten het dagmenu in de Jeugdherberg te nemen.

We gaan bij een Sloveen aan tafel zitten. Hij is een fietser en is in Slovenië gestart. Een dezer dagen zal een groep Slovenen zich bij hem voegen en rijden ze gezamenlijk naar Santiago.

Om 21.00 uur zijn we klaar en gaan naar onze kamer.

Ik schrijf mijn dagboek.

Om 22.00 uur ga ik slapen.

=====

Dag 1: 16 september 2007. Genève - Charly: 24 km.

Cum. 24 km.

Na het ontbijt gaan we naar de kerk voor de H. Mis van 8.00 uur. We nemen onze rugzak mee, zodat we na de Mis meteen kunnen vertrekken. Het is ca. 20 minuten lopen.

We zijn ruim op tijd in de kerk. Wij zijn de enige pelgrims.

Het is een sobere dienst.

Het altaar kan ik bijna niet zien, omdat er een erg grote tafel voor staat.

De kerk is Cathedraal Saint Pierre en is oorspronkelijk uit de 12e eeuw. In de 16e eeuw werd de kerk in zijn geheel verbouwd in de huidige vorm.

Binnen driekwartier staan we weer buiten.

We hebben gisteravond bekeken hoe de route de stad uit gaat.

Tegenover de Cathedraal gaan we de Rue Cornavin in. Daarna de Rue Coutance. In de stad Genève kun je zien, dat Genève een belangrijke stad is. Vele mooie kantoorgebouwen, vele dure, luxe hotels en mooie huizen en appartementen.

De straten zijn erg schoon.

De aanwijzingen buiten het centrum zijn goed aangegeven. Het zijn gele schelpen op een blauwe achtergrond. De punt van de schelp geeft de richting aan.

Na het verlaten van Genève komen we door de voorsteden, zoals Carouge en Saconnex d'Arve.

Om 10.00 uur is het stralend weer met volop zon.

Bij een fontein gaan we op een bank zitten onder een mooi afdak. Ik kort mijn broek in. We eten hier ons brood. Het zijn broodjes, die ik van thuis heb meegenomen.

We komen langs het plaatsje Charrot. Hier staat ca. 500 m voor de Franse grens een klein hokje. Hierin staat een stempeldoosje. Ik zet een stempel in mijn Credential. Er komt ook een Zwitserse pelgrim bij. Hij is vandaag ook gestart.

Daarna gaan we de Franse grens over en verlaten Zwitserland. We komen in het departement Haute Loire. We passeren enkele druivenvelden. De druiven zijn heel rijp. Ik neem er een paar. Ze smaken voortreffelijk.

Alleen ze zijn wat klein.

Ook passeren we velden met zonnebloemen. De bloemen zijn verwelkt en zijn zwart.

We gaan via een pad omhoog. Het stijgt hier flink. We lopen door een landschap met bergen op de achtergrond. Ik hoop niet dat we daar vandaag nog over moeten.

De teelt op de akkers is meest graan. Het meeste is geoogst.

We komen een trimster tegen. Ze stopt en vraagt waar we heen gaan. Ze vertelt, dat zij mei jl. in de Aubrac heeft gelopen. Als ik vertel, dat ik daar in mei ook was, kijkt ze heel verwonderd.

In Neijdens kunnen we koffie drinken bij een camping. De Zwitser komt hier ook langs voor koffie.

Michel belt naar een adres in Charly voor een overnachtingplaats. Het lukt snel. Het eerste adres is raak.

Het bergachtige landschap, de huizen, de weilanden en het vee met de koeienbellen doet me erg aan Zwitserland denken.

Via smalle paadjes komen we in Beaumont.

Als we bij de kerk komen horen we orgelmuziek. We gaan de kerk binnen. We komen uit bij een organist. Hij geeft ons een hand en vraagt waar we heen wandelen. Als we zeggen, dat we het laatste stuk wandelen van Genève naar Santiago, vindt hij het wel mooi.

We praten nog wat en laat hij horen wat hij allemaal op het orgel kan.

Als we weg gaan geeft hij ons weer een hand.

Voor de kerk staat een beeld van Jacobus. We maken foto's en gaan verder.

Langs de weg staan fruitbomen met felgele appels. Ze zien er lekker uit en er hangen veel appels aan. Ze zijn raar gevormd. Al snel is duidelijk waarom er zoveel appels aan de bomen hangen. Ze zijn niet te eten. Je kunt er appelmoes van maken. Er staan nog meer appel- en perenbomen. Ze zijn niet te eten. Als we Beaumont hebben verlaten, komen we vrij snel in Jussy. Het is een gehucht.

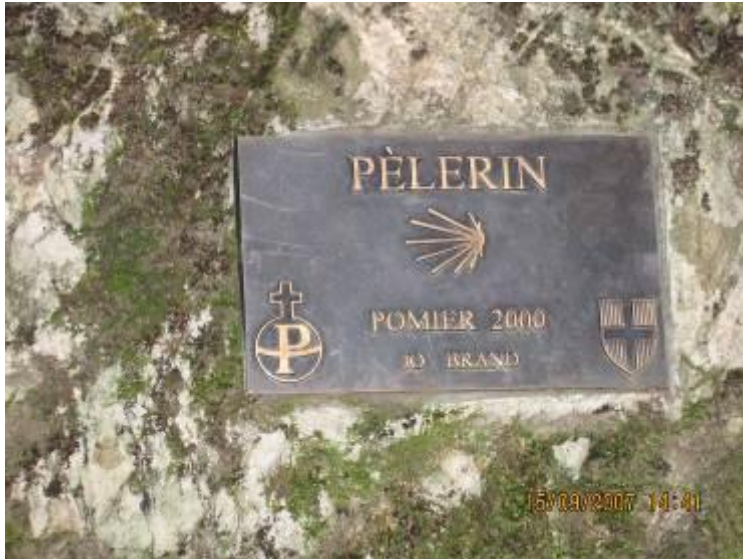
We lopen vrij veel over asfaltwegen. Het uitzicht is mooi.

Na Jussy lopen we ca. 1 km verkeert. Dus weer terug. De route was niet duidelijk aangegeven.

De weg gaat langzaam omhoog. Na een paar kilometer gaan we een bos in, Le Bois Pomier. Het is hier lekker koel.

We passeren een monumentje van een overleden pelgrim in 2000. Zijn naam is Jo Brand (een Nederlander of Belg?).

We gaan na het bos over een heuvelachtig terrein met weilanden. Het pad is niet best door het losliggende grind.

We lopen langs de plaats Saint Blaise. Het is een leuk plaatsje, dat tegen een helling van een berg ligt. Ik vraag een meisje of er een epicerie is. Die is er niet.

In de verte in een dal ligt Saint Julien. Het lijkt me een vrij grote plaats.

We komen in Mont Sion.

In een restaurant willen

we koffie drinken en water bijvullen. Het restaurant is wegens verbouwing gesloten. Water kunnen we wel krijgen.

We moeten een grote weg oversteken en gaan richting Charly. Een aanwijzing op een bord geeft aan dat het nog ca. 35 minuten lopen is.

We komen om ca. 16.30 uur aan in Charly. Het is een heel kleine plaats. Na een keer vragen hebben we het adres snel gevonden. Het is bij mevrouw Emillienne.

We worden hartelijk ontvangen met een glaasje fris.

De vrouw begint al meteen druk te praten. Het is iemand, die blij is met de pelgrims. Dan heeft ze, als alleenstaande, weer aanspraak en een avond gezelschap.

Michel en ik hebben ieder een eigen kamer. Het ziet er netjes uit.

Na het douchen, gaan Michel en ik naar het dorp om de kerk te bezichtigen. De vrouw, die de sleutel beheert is niet thuis. We spreken af na het eten terug te komen.

Als we terug komen bij Emillienne is het eten bijna klaar.

Tijdens het eten praten Emillienne en Michel erg druk. Ze passen bij elkaar. Druk, druk, druk. Zo druk, dat ze snel praten en ik het gesprek niet kan volgen. Ze vergeten, dat ik er ook bijzit.

We eten groentesoep, krotten met ui en rijst en kaas. Met uiteraard een glaasje rode wijn.

Daarna gaan we terug naar het dorp. We halen de sleutel op en bekijken de kerk. Het is een mooie, doch zeer kleine kerk. De kerk hoeft niet groot te zijn. Er wonen hier maar ca. 100 mensen.

In de buitengevel is een nis met een Jacobusbeeld.

We brengen de sleutel terug en krijgen een stempel in onze Credential.

We gaan terug naar Emillienne.

Emillienne vertelt, dat de straten geen straatnamen hebben. Op een brief of kaart wordt alleen de naam en de woonplaats geschreven. Hij komt altijd aan.

We gaan dan naar onze slaapkamer.

Ik ga mijn dagboek schrijven en ga om 21.30 uur slapen.

=====

Dag 2: 16 september 2007. Charly – Vannecy: 24 km.

Cum. 48 km.

Tijdens het ontbijt hebben Emillienne en Michel weer veel te bespreken.

Na het ontbijt vertrekken we.

We moeten in haar gastenboek schrijven.

Het is buiten al volop zon en het belooft een mooie dag te worden.

We vertrekken over een asfaltweg. Na enkele kilometers zien we een aanwijzing over het hoofd en vergeten af te slaan. Als je onderweg praat, let je niet zo geconcentreerd op de markeringen. Dit is in hoofdzaak de reden, dat we al een paar keer verkeerd zijn gelopen.

We bekijken het routeboek en besluiten door te lopen, zodat we enkele kilometers verder weer op de route kunnen komen. We komen in Chez Greset en lopen weer op de route.

We steken een asfaltweg over en gaan via een puin/zandweggetje omhoog. Op de achtergrond zijn bergen, gehuld in nevel.

De zon schijnt nu volop en het is windstil.

We komen uit op een vlakte met links en rechts van het pad grasland. Het pad gaat over in een breed pad met gemalen puin.

We komen uit bij 6 tenten. Hier hebben een aantal gezinnen overnacht. Ze worden net wakker en komen allemaal voorzichtig uit de tent. Ze vinden het leuk, dat we passeren en vragen waar we begonnen zijn en waar we heen gaan. Ze zijn meteen wakker. Ik mag een foto van ze maken.

We komen in het plaatsje La

Motte. Het is er erg rustig.

Je kunt zien, dat het zondag is. Er is geen verkeer en er zijn geen mensen op straat.

De huizen zijn oud, maar wel goed onderhouden. Rond de huizen staan veel bloemen en aan de gevels hangen veel bakken met bloemen. Het zijn meest geraniums.

We passeren een zelfgemaakt kapelletje. Er staat een vrouw bij, die meteen tegen ons begint te praten. Ze vertelt, dat ze de pelgrims bewondert.

Ze vertelt ook, dat ze in Litouwen geboren is. Haar vader was kolonel in het leger.

In de oorlog was hij politiek actief en is daarom door de Duitsers gefusiëerd. De rest van de familie werd gedeporteerd naar Rusland. Bijna haar hele familie heeft de oorlog niet overleefd.

Ze wilde niet vertellen hoe zij in Frankrijk was terecht gekomen.

Ze vertelde, dat er onlangs een jongeman was gepasseerd op weg naar Santiago. Hij was verslaafd aan drugs en liep deze tocht om van de drugs af te komen en hoopte bij aankomst in Santiago van de drugs af te zijn. (??).

We lopen even later door een bos met een pad, dat erg modderig moet zijn geweest. Het pad heeft diepe moddersporen. Vele omweggetjes zijn gecreëerd om de moddersporen te ontwijken. Het is nu redelijk droog.

We zien in het bos geen aanwijzingen meer. We lopen door een weiland langs het bos. We weten het nu niet meer en lopen op gevoel.

Met behulp van mijn routeboek denken we, dat we niet ver van de route lopen. We komen op een asfaltweg. Hier zien we weer aanwijzingen en vervolgen de route.

We gaan weer over een puinpad door een bos.

Het wordt steeds warmer. Het zal nu wel ca. 25 graden zijn en het is windstil.

We komen bij een oud bruggetje. Als ik over de railing kijk, zie ik een grillig ravijn van wel 15 meter met in de diepte een waterstroompje. Erg mooi. Ik kan er mooie foto's van maken.

Voor Chaumont lopen we op een berghelling over een smal bergpad. Links is de diepte en rechts struiken en bomen. Op een gegeven moment zie ik tussen de struiken, dat er steile rotsen zijn met een hoogte van 30 á 40 meter. Het is erg imposant.

We arriveren rond de middag in Chaumont. We gaan op zoek naar een bar of restaurant. Achter de kerk, na het nodige klimwerk, vinden we een restaurant.

We willen wat bestellen. De ober zegt: "complet". Niet eten dus. We informeren nog bij een gîte, maar we kunnen er ook niet eten. We nemen bij het restaurant een cola en ik eet mijn laatste brood van thuis.

Als we vertrekken komen we langs de kerk. We gaan de kerk binnen. Het is een heel eenvoudige kerk.

Als we route weer hebben opgepikt lopen we over een graspad Chaumont uit. Ik voel me nu beter dan vanmorgen. De reden is, denk ik, dat ik vanmorgen onderweg te weinig heb gegeten.

Op mijn horloge zie ik, dat het nu 28 graden is. Het is wel warm, maar ik transpireer niet erg.

We lopen naar Fragny. De weg van Chaumont naar Fragny daalt langzaam.

In Fragny drinken we koffie en besluiten door te lopen naar Vannecy. Michel reserveert telefonisch een Maison d'Hôte.

Als we vertrekken is het 15.00 uur en het is nog 5,5 km naar Vannecy.

Ik verwacht, dat het nog ca. 1 1/2 uur lopen is.

We moeten nog een steile beklimming nemen over een grindpad.

Het blijft warm. We lopen tussen weilanden met koeien. Alles is nog groen.

Dat betekent, dat het hier regelmatig regent.

We komen in Tagny. Er wordt aangeduid, dat het nog ca. 20 minuten lopen is. Het blijft stijgen.

Vanmorgen zijn we gestart op een hoogte van 820 meter. We zijn gedaald naar 300 meter en Vannecy ligt op ca. 550 meter. Het is de gehele dag klimmen en dalen.

We lopen door een gebied met bergen op de achtergrond. Tegen de hellingen liggen dorpen. Het is een kleurrijk geheel.

We komen op een nieuwe asfaltweg. Misschien was dit wel een puinweg.

Net voor Vannecy moeten we rechts af naar ons overnachtingadres. Bij de eerste woning informeren we. De bewoner wijst ons de woning, waar we moeten zijn. We kunnen door het grasland naar het huis lopen.

Het is een boerderij. Er lopen een aantal paarden rond de boerderij.

We worden ontvangen door een vrouw met haar dochter. De vrouw vertelt, dat ze 10 paarden hebben. Het gehele gezin rijdt paard en doen ook aan

wedstrijden mee. Zowel dressuur als springwedstrijden. De man en vrouw werken beiden in Genève.

Na de kennismaking wijst de vrouw ons onze kamer. Het is een grote kamer met 2 bedden, een keuken en een badkamer. De 2 biertjes in de koelkast staan al te wachten.

Na even gerust te hebben, ga ik douchen en kleren wassen.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Het eten wordt geserveerd op onze kamer.

De maaltijd bestaat uit salade, aardappelpuree met slaboontjes en vlees en kaas als nagerecht.

Na het eten schrijf ik mijn dagboek. Ik heb nog hele gesprekken met Michel.

Om 21.00 uur ben ik klaar en ga ik slapen.

=====

Dag 3: 17 september. Vannecy – Chanas: 30 km. Cum. 78 km.

Om 7.30 uur vertrekken we. We moeten ca. 600 m teruglopen naar de route. We hebben Vannecy verlaten voor we het weten. Er staan maar enkele huizen. Aan de andere kant van de vallei ligt Designy, waar we heen moeten. Al snel gaan we van de weg en vervolgen over een graspad. Via een omweg komen we in Designy. Designy is iets groter dan Vannecy, maar ook niet meer dan 20 á 30 huizen.

Direct na Designy komen we weer door een gehucht, dat Pelly heet. Ook een paar huizen. Daarna Moucherin.

Deze plaatsjes hebben ook heel kleine naambordjes. Soms zelfs niet. Het weer is weer aangenaam, alleen is het bewolkt. Ik hoop, dat het droog blijft.

Ik passeer een huis. Voor het bovenraam staat een vrouw. Ze roept: "vous avez un bon pas". Ik zeg tegen haar, dat het goed gaat en dat het mooi weer is. Ik zeg dat later tegen Michel. Hij zegt dan: "Than you are very proud". Ik ga een pad op en kom later weer op een asfaltweg.

Ik loop nu richting Les Côtes. Michel blijft achter. Hij wil langzamer lopen. Ik loop op een berghelling. Ik zie de dorpen aan de andere kant van de vallei. Alleen is het jammer, dat het een beetje mistig is, want daar staat ook de boerderij, waar we overnacht hebben.

Om ca. 10.00 uur komt de zon iets meer door de wolken. Het is prima weer om te lopen. Ik schat, dat het ca. 20 graden is.

In een vallei moet de Rhône stromen. Ik kan de vallei niet zien vanwege de begroeiing.

De Rhône ontstaat in de Alpen, in Zwitserland, stroomt richting Lyon en mondt uit in de Middellandse zee.

Ik ga naar beneden naar het dal. De paden zijn goed beloopbaar en droog.

Op een moment kom ik bij een splitsing in de route. Een route gaat via Vens en de alternatieve via Seyssel. Ik kies voor Seyssel. Dat is een grotere plaats met een mooie brug. Michel wil in deze plaats nog veel doen, zoals inkopen, bellen, mailen en kaarten versturen.

Ik loop door les Côtes. Na Les Côtes daal ik af richting Seyssel en de Rhône. Het is een steil pad.

Als ik Seyssel binnenloop, kom ik meteen op een markt. Ik ga op een terras zitten en bestel koffie. Even later komt Michel. Hij gaat meteen zijn dingen doen. Na de koffie ga ik naar een bakker om wat broodjes te kopen.

Ik zie een man met rugtas lopen. Hij heeft maar één been en loopt met krukken. Hij zegt vriendelijk gedag. Hij heeft geen schelp aan zijn tas. Dus het zal geen pelgrim zijn.

Even later zie ik Michel weer. We gaan naar de brug. Ik maak een paar foto's. Als ik klaar ben, ben ik Michel kwijt. Net zag ik hem en nu niet meer. Ik ga even op een bank zitten. Hij komt niet te voorschijn. We weten waar we vannacht overnachten. Dan zie hem later wel.

Ik vertrek en kijk zo nu en dan om, maar hij komt niet opdagen. Dus loop ik verder.

Ik loop door een park en kom bij de Rhône uit. De route volgt de rivier richting de brug Pont sur le Fier. Ik loop enkele kilometers over een geasfalteerd pad langs de Rhône. Het water in de rivier lijkt stil te staan. De lucht blijft bewolkt en het is ca. 20 graden. Mooi weer. Zo nu en dan verlaat ik de rivier om even later weer bij de rivier uit te komen. Naast het pad ligt een autoweg. Ik heb in een uur nog geen auto zien rijden. Als ik wegga van de rivier moet ik meestal even flink klimmen en dalen.

Na een flinke klim door een bos haal ik 4 vrouwen in, die in het gras zitten uit te blazen van de klim. Ik begin een praatje. Ze komen uit Hamburg in Duitsland. Deze dames hebben de nacht voor ons in de paardenboerderij gelogeerd. Ze zijn een week geleden gestart. Ze lopen elke dag tussen 10 en 20 km. Over de laatste klim heb ik ca. 15 minuten gedaan. Zij een uur. Kwebbelen doen ze in ieder geval goed.

Ik maak een foto van het stel. Ze gaan nu naar Aix les Bains en blijven daar een paar dagen. Dus ik zal ze niet meer zien.

De route blijft wisselen. Dan langs de rivier, dan weer de weg, klimmen en dalen om daarna weer bij de rivier te komen. Dat is waarschijnlijk om het afwisselend te houden. De markeringen zijn heel goed aangegeven.

Ik passeer een recreatieplas. Er staat een telefooncél. Ik bel Corrie. Alles is in orde en er zijn geen bijzonderheden.

Ik moet weer door een bos. De paden zijn slecht en modderig. Er zijn alternatieve paden ontstaan om niet door de modder te hoeven lopen. Bij een splitsing zie ik geen markering. Ik kies voor de meest voor de hand liggende richting. Ik zie een tijdje geen markeringen en begin te twijfelen. Als ik denk aan teruggaan zie ik weer een markering en kom weer bij de Rhône.

Het begint nu flink te regenen. Ik trek mijn hoes over mijn rugtas en trek mijn jas aan. Na 5 minuten is het weer droog. Ik trek mijn jas weer uit, want het is nu warm met een jas aan.

Ik arriveer bij Le Pont de la Loi en kom in het departement La Savoie.

Op een bordje staat, dat het nog ca. 1,45 uur is naar Chanas.

Bij de brug zou een restaurant zijn. Dus ik ga een trap op naar de brug. In de verte zie ik een restaurant. Ik ga erheen, maar zie, dat hij vandaag is gesloten.

Ik ga aan een tafel zitten en eet mijn brood.

Ik ga weer terug en verder langs de Rhône.

Na enige tijd zie ik een restaurant langs de Rhône. Hier tref ik de Zwitserse jongeman. Ik ga bij hem aan tafel zitten en bestel een omelet. Ik wil hier op Michel wachten.

Na 1 uur is Michel nog niet gearriveerd. Ik ga alleen verder.

Door de bouw van een nieuwe brug is de route geblokkeerd. Er zijn geen aangepaste markeringen aangebracht.

Ik ga terug naar het restaurant om het te vragen.

Als ik bij het restaurant aankom, zie ik Michel net het restaurant binnen gaan.

Nadat hij wat gedronken heeft gaan we verder. Weer het hetzelfde probleem.

Een fietser wil ons wel helpen op de route te komen. Hij brengt ons terug naar de Rhône.

Na ca. 2 km arriveren we in Chanas. Het is een voor deze streek een vrij grote plaats. Er is een camping, een haventje met plezierboten, veel hotels en wat winkels.

In het toeristenbureau vraag ik waar de Accueil Jacquaire is. Als ik naar de overnachtingplaats loop, zit de Zwitser op een terras. Hij heet Patric. Ik ga even bij hem zitten en drink een biertje. Daarna ga ik naar de Accueil. Michel is achter gebleven.

Ik word hartelijk ontvangen door Sophie en Olivier. Even later komen ook Michel en Patric binnen. We krijgen wat te drinken en praten wat. Het is tegen 18.30 uur als we naar onze kamers gaan. De kamers zijn eenvoudig, de trap veel te steil, de badkamer veel te krap door de helling van het dak. Als je naar het toilet of badkamer wil, moet je via buiten naar een ander woongedeelte. Dat is niet prettig, want het is flink gaan regenen. Om 19.30 uur kunnen we eten. Het is wel gezellig. Het zijn interessante mensen. Ze zijn allebei zelfstandig grafisch ontwerper, Zij ontwerpt stadsplattegronden voor de regio Parijs. Hij ontwerpt shirts voor sportverenigingen, voetbalclubs en wielerploegen. We hebben voor morgenavond een gîte gereserveerd in St. Maurice de Rotherens op aanraden van Sophie en Olivier. Om 21.15 uur ga ik naar mijn kamer en ga mijn dagboek schrijven. Om 22.15 uur ben ik klaar en ga naar bed.

=====

**Dag 4: 18 september 2007. Chanas – St.Maurice de Rotherens: 35 km
Cum. 113 km**

Om 6.30 uur staan we op, want het wordt een pittige, lange dag. We krijgen een goed ontbijt.

We betalen "Donativo".

Het heeft de gehele nacht flink geregend. Ik werd er een paar keer wakker van.

Om 7.45 uur vertrekken we.

We lopen terug naar de route. Het regent flink. Het ziet er naar uit, dat het voorlopig nog wel even door gaat.

We moeten meteen van de weg af en begint meteen het klimwerk.

Als we na een kwartier boven zijn, passeer ik Patric, die al flink staat uit te hijgen. Ik loop door. Michel blijft achter.

Het gaat redelijk vlak verder.

Ik passeer een kapel, waar ik naar binnen ga. De anderen komen nu ook in de kapel. Het is een Mariakapel.

Vandaag zal het een iets zwaardere dag worden. Na Yenne klimt het naar de Col du Mont-Tournier. Dat betekent, dat ik vandaag 650 meter stijg. Het blijft regenen. Ik loop door de druivenstreek van de Savoy. Er staat een bord. Er wordt gevraagd respect te hebben voor de planten en geen druiven te

plukken.

Het is 9.30 uur. Ik passeer een bordje, waarop staat, dat het nog 3 uur lopen is naar Yenne. Dus ik twijfel of ik tijdig in Yenne ben, omdat de winkels om 12.30 uur sluiten. Ik blijf het raar vinden, dat de Fransen de winkels sluiten tussen 12.30 en 15.00 uur.

Ik passeer een bord waarop staat, dat de GR 65 en de GR9 een aantal kilometer dezelfde route volgen. Veel druiven zijn al geplukt. De druiven, die er nog hangen zijn heel donker paars. Ik pluk er geen. Er is mij verteld, dat de druiven tegen het plukken vaak gespoten worden.

Ik kom bij een splitsing. Ik kan kiezen voor een korte route naar Yenne of via een kapel op een berg. Ik kies voor de laatste.

Het is flink klimmen naar de kapel. Tijdens het klimmen passeer ik een Duits stel. Het is de moeite waard. Het is een mooie kapel.

Vóór de kapel staan beeltenissen van pelgrims in het grasveld. Leuk om te zien. Ik denk een beetje afgekeken van Pamplona.

Na de kapel gaat het dalen. Bij het begin staat een bord, waarop staat, dat het een gevaarlijke afdaling is en dat je goed moet opletten.

Ik passeer een punt, waar ik een prachtig uitzicht heb over de Rhône. Het is jammer, dat het zo mistig is. Daarom zullen de foto's niet het mooie uitzicht weergeven, dat ik zie.

Ik merk al snel wat de tekst op het bord inhoudt. Het gaat heel steil naar beneden over een heel smal pad met grote stenen, boomstronken en modder. Bovendien regent het nog steeds. Dat maakt het geheel nog gladder. Alle ingrediënten bij elkaar om flink onderuit te

gaan.

Het Duitse stel passeert mij. Toen ik bij de kapel was liepen ze ca. 200 meter achter mij. Je kunt aan hun dalen zien, dat zij dit gewend zijn. Zij wonen in Zuid Duitsland.

Ik praat nog even met hen. Zij gaan net als ik ook naar St.Maurice de Rotherens.

Het is zeker een 1/2 uur dalen, wat erg vermoeiend is. Het lijkt soms een evenwichtsbalk. Als je valt dan zit je onder de modder. Ik ben dan ook erg moe, als ik beneden ben.

Het is de gehele morgen nog geen 1/2 uur droog geweest.

Ik kom daarna vrij snel in Yenne. Hier tref ik weer het Duitse stel. De vrouw vertelt, dat zij in Freiburg is begonnen en de man in Genève. Ze hebben elkaar een paar dagen geleden ontmoet en lopen sindsdien samen.

Ik loop naar het centrum om koffie te drinken. Een Casinowinkel is nog open, dus ik ga snel wat Magdalenas(cakejes) kopen.

Ik drink ook koffie en ga verder. Het is al 13.00 uur.

Het weer is iets opgeklaard. Het regenen wordt minder.

Ik kom bij een splitsing en moet kiezen tussen de route of een alternatieve, die iets korter is. Ik kies voor de alternatieve, want het is al laat.

Vanaf het begin is het klimmen, niet zwaar. Het gaat geleidelijk.

Ik passeer al vrij snel het Duitse stel. Zij hebben ook gekozen voor de alternatieve route.

Na ca. 30 minuten kom ik door het plaatsje Ameysin. Het zijn hier prachtige uitzichten.

Na 14.00 uur houdt het op met regenen. De temperatuur begint te stijgen. Het wordt zelfs zonnig tussen de wolken.

Ik loop door het plaatsje Charosse. Het wandelen gaat goed. Het is nu prima weer.

Het gaat wisselend over een asfaltweg, dan weer door een bos.

Om 15.00 uur zie ik een bord, dat het nog 50 minuten is naar de Col du Mont-Tournier. Daarna is het nog ca. 5 kilometer naar St. Maurice. Na de Col zal het ook dalen.

In de verte zie ik een mooie kerk staan. Ik loop onder een wolkendek en de kerk staat in de volle zon. Ik hoop er langs te komen.

Al snel merk ik, dat ik de andere kant op moet. En het is ook nog even flink klimmen. Ik loop nu al een tijd over een asfaltweg.

Het is de gehele dag klimmen en dalen. Er is weinig vlak.

Als ik flink moet klimmen voel ik mijn benen erg, als ik boven kom. Maar ik herstel snel en kan weer verder.

Ik passeer nu het hoogste punt van de berg La Magne. De top ligt op 730 meter. Het is nog 30 minuten naar de Mont Tournier.

Langs de kant van de weg staan weinig bloemen meer. Er staat alleen onkruid, flink in het zaad. Die periode is voorbij. De bomen langs de weg zijn allemaal walnotenbomen. Onder de bomen ligt een tapijt van walnoten.

Via een asfaltweg kom ik op de top van de Col du Mont-Tournier. De hoogte is 851 meter.

Na de top gaat het dalend naar beneden. Op een bordje staat, dat het naar St.Maurice de Rotherens nog 50 minuten lopen is.

Regelmatig moet ik van het asfalt af en door bos.

Eerst passeer ik het gehucht Le Bornet. Hier staat een oud stenen kruis met een nisje, waarin een Jacobusbeeldje staat.

In St.Maurice vraag ik waar de gîte Le Vernet is. Het is ca. 2 kilometer buiten het dorp.

Om ca. 17.00 uur arriveer ik bij de gîte. Ik ben de eerste.

Om 18.00 uur komt het Duitse stel binnen.

Nadat ik mijn kleren heb gewassen ga ik mijn dagboek schrijven.

Het duurt lang voordat Michel arriveert.

Om 19.00 uur wordt gebeld voor het aperitief. Iedereen komt te voorschijn. Er worden meerdere aperitiefjes geschonken.

Daarna gaan we eten.

Om 19.30 uur komt Michel en Patric binnen. Hij heeft ook nog een vrouw meegebracht. Ze kunnen meteen aan tafel. Totaal zijn we nu met 8 mannen/vrouwen.

Het is een uitgebreid 4 gangen pelgrimsmenu. Het is mooi gezelschap. 3 Duitsers, 2 Zwitsers, 2 Fransen en 1 Nederlander.

Het zijn heel geanimeerde gesprekken met een goed glas wijn. Louis, de gastheer, is zelf de beste drinker.

Louis is vroeger priester geweest. Hij kan de gesprekken goed leiden.

Na het eten gaan we naar zijn pelgrimsmuseum. Het is wel interessant. Het gaat over de verschillende pelgrimsroutes in Frankrijk. Daarna gaan we naar zijn kapelletje. Het is heel sfeervol. Er branden alleen theelichtjes. Wij moeten allemaal een theelichtje ontsteken.

We bidden en zingen pelgrimsliederen, zoals Ultreia. Iedereen vertelt de reden en het doel van zijn tocht.

Om 22.00 uur is het afgelopen.

Het was een heel sfeervolle avond, die uitstekend geleid werd door Louis. Er is in de groep een grote saamhorigheid en verbondenheid ontstaan. Het is mooi.

Als alles voorbij is, wil Louis ons nog een drankje aanbieden.

Ik moet terugdenken aan Granon vorig jaar tijdens de Camino, waar een zelfde sfeer ontstond.

Hij schenkt voor iedereen een klein borreltje in. Het is weinig, maar het brandt als de hel.

Om 22.30 uur gaan we naar bed. Mijn dagboek van vandaag is niet gereed.

=====

Dag 5: 19 september 2007. St. Maurice – St. Odras: 27 km.

Cum. 140 Km

We kunnen om 7.30 uur ontbijten. Er wordt nog veel nagepraat over gisteravond.

Op advies van Louis gaan we naar St. Ondras. Er zijn weinig mogelijkheden in die omgeving. Louis reserveert telefonisch de overnachting. Het is een Accueil Jacquaire.

Om 8.45 uur vertrekken we. Het is vrij laat. Louis heeft ook zoveel te vertellen.

Vannacht heb ik voor het eerst goed geslapen. Michel en ik vertrekken samen. We lopen ca. 2 km om weer op de route te komen.

Het is goed wandelweer. Droog en bewolkt.

Daarna gaan we over graspaden naar Gresin. Hier kunnen we de kerk bezoeken. Hier zou ook een bar zijn. Wij zien de bar niet.

We gaan verder langs de rivier de Guiers naar St. Genix. Hier kunnen we koffie drinken. Hiervoor moeten we naar het centrum. Na een brug zijn we weer op de route.

We lopen enkele kilometers langs de Guiers en komen door Le Vigne.

Michel wil rustiger lopen. Ik stop en trek mijn trui uit en rits mijn broek af, want het wordt warm.

Ik zie Michel in de verte lopen. Hij ziet een aanwijzing over het hoofd en loopt verkeerd. Ik roep, maar hij hoort mij niet. Dus ik moet er achter aan.

Ik moet hard lopen om hem in te halen.

Daarna lopen we weer een tijdje samen. Vervolgens laat ik hem achter en ga alleen verder.

Het gaat door een mooi landschap, maar wel over asfalt.

Ik loop door La Bruyère en le Verou.

Om 13.30 uur ben ik in Les Abrets. Het is een grotere plaats. Er zijn bars en winkels. Ik ga eerst koffie drinken met een sandwich. Het smaakt prima. Daarna

ga ik naar een audiozaak. Mijn voicerecorder werkt niet goed meer. De man kan er niets aan doen. Dus laat ik het zo en kijk vanavond wel in hoeverre ik er nog iets mee kan.

Om 15.30 uur verlaat ik Les Abrets en ga richting St. Ondras. Het is nog 5,5 km lopen.

Het gaat tussen weilanden en akkers.

In st. Ondras moet ik nog 2 keer vragen waar ik de overnachtingplaats kan vinden.

Het huis staat ca. 2 km buiten St. Ondras richting Valencogne. Ik arriveer er om ca. 17.00 uur.

Ik word heel vriendelijk ontvangen door de gastvrouw. Ze biedt me meteen een drankje aan. Ik ben de eerste, die aankomt.

Het is een mooi huis. Geheel vrij van hun eigen woning. Het ziet er mooi uit, zowel van binnen als van buiten. Alleen de badkamer is erg klein. Ik heb de grote slaapkamer voor mij alleen. De anderen moeten op stapelbedden slapen. In een van de kasten zie ik wel 50 potten met zelfgemaakte marmelade staan.

Om 18.00 uur komt Michel binnen met het Duitse stel Hans en Elisabeth.

De andere dames komen om 19.00 uur binnen.

Om 19.30 uur kunnen we eten in het andere huis.

De gastvrouw heet Maryse en de gastheer Bernard.

Het is van binnen ook een heel mooi huis. Bernard vertelt, dat hij het huis zelf gebouwd heeft. Hij heeft er ca. 4 jaar over gedaan. De keuken en diverse kasten heeft hij ook zelf gemaakt.

Maryse vertelt, dat ze morgen op vakantie gaan. Eigenlijk hadden ze deze morgen al willen vertrekken, maar toen Louis belde, hebben ze het vertrek een dag uitgesteld.

De tafel staat mooi gedekt. Maryse maakt een tafelindeling. Ik zit naast de Zwitserse Ingrid en aan de andere kant zit Helma uit Duitsland. Maryse schenkt een aperitief in.

Het voorgerecht is een salade. Er zitten veel verschillende groenten in. Veel groenten ken ik niet. Allemaal uit eigen tuin.

Het hoofdgerecht bestaat uit een stampot, in de oven klaar gemaakt. Het is rood van kleur met een harde korst. Het smaakt geweldig.

Maryse legt uit hoe ze dit bereidt. Dit is voor mij teveel Frans. Als nagerecht een soort taart met ijs en slagroom. Dat laatste laat ik voorbij gaan. Daarna koffie en als klap op de vuurpijl een bijzondere sterke likeur. En alles met wijn.

Dit is eigenlijk een pelgrim onwaardig, teveel luxe.

Helma vertelt, dat ze in Augsburg woont en al 5 jaar weduwe is. Haar vader is op 28 jarige leeftijd gesneuveld in de oorlog aan het Oostfront. Haar moeder werd op 22 jarige leeftijd weduwe. Wij denken over het algemeen alleen aan de Westerse gesneuvelden, maar het verdriet in de Duitse families was even groot. De jongens werden ook gestuurd.

Maryse en Bernard zijn heel aardige mensen. Maryse is een perfecte gastvrouw. Je ziet aan haar, dat ze het leuk vindt om haar kookkunst te kunnen tonen en voor mensen te zorgen.

Een 5 sterrenhotel kan niet beter zijn als hier. Dit is geen pelgrimsbestaan.

Het is teveel luxe.

Maar ja, een keertje?

Om 22.15 uur zijn we klaar en gaan we naar "ons huis". Het was een mooie avond. Nog met dank aan Louis.

Ik ga nog even in mijn dagboek schrijven. Ik loop achter, maar om 23.00 uur ga ook ik naar bed.

We zijn intussen

een hechte groep geworden. Heel mooi in zo'n korte tijd.

=====

Dag 6: 20 september 2007. St. Ondras – Beauvenais: 25 km.

Cum. 165 Km.

We staan vroeg op want Maryse en Bernhard willen, dat we vroeg ontbijten, zodat ze snel op vakantie kunnen.

We worden weer hartelijk ontvangen voor het ontbijt in het huis van Maryse en Bernard. Het ontbijt is zeer uitgebreid met veel verschillende soorten marmelades.

Om 8.15 uur zijn we gereed voor vertrek. We nemen nu voorgoed afscheid en we vertrekken.

Als we onze rugtas opgehaald hebben, staan ze nog bij de poort om ons nog uit te zwaaien. Wat een warme mensen.

Het voelt erg fris aan, maar het is zonnig.

We moeten naar de route lopen. Dat is ca. 2 kilometer.

Dan gaan we richting Valencogne. De vorige dagen zag ik veel bomen met walnoten. Hier zijn het kastanjabomen, met veel kastanjes op de grond.

In een weiland staat een kastanjeboom met een stam met een diameter van wel 2 meter. Een enorme stam.

We komen in het plaatsje Brandoux. We gaan de kerk binnen en gaan daarna verder. Helma zingt zacht een lied. Het klinkt mooi in een stille kerk.

Daarna gaan we via
boven ben zijn er
Michel en ik gaan
Ik zie de man met

een grindpad steil omhoog. Als ik
prachtige uitzichten.
apart verder.
één been op een muurtje zitten. Ik

ga bij hem zitten. Hij vertelt, dat hij Wolfgang heet en is in Nürnberg gestart en wil naar Santiago lopen. Hij heeft nu 1200 kilometer afgelegd. Hij gebruikt 2 krukken en heeft kleine handschoentjes aan. Hij laat zijn handen zien. Op beide handpalmen heeft hij harde eeltplekken. Hij is er niet gerust op, dat hij Santiago zal halen, want hij heeft veel last van zijn handen. Het eelt in zijn handen is zeer pijnlijk.

Michel, Birgit en Helma komen er ook bij. Zij maken ook een praatje. Wolfgang vindt het goed, dat ik een foto van hem maak.

Na enige tijd gaat iedereen weer verder. Het weer is heel goed. Het is nu ca. 20 graden.

Om 10.00 uur zijn we in Le Pin. Het is een redelijk grote plaats. Er is een bar en er zijn een paar winkels. Ik ga met Michel koffie drinken.

De dames, Hans en Elisabeth komen hier ook koffie drinken.

We bekijken de kerk en gaan weer verder.

We komen door de plaatsen Chassigneux en Blaune.

We gaan onder de A48 door. Het is de tolweg van Lyon naar Grenoble. We komen in het gehucht Quétan.

Als ik in het gras zit te eten, komt Michel langs. Later haal ik hem in en gaan we samen richting Le Grand Lamps.

Voor deze plaats krijgen we eerst nog een steile helling te verwerken over een grindpad en daarna een afdaling.

Als we in Le Grand Lamps komen is het ca. 13.30 uur.

We gaan naar het centrum op zoek naar een bar om wat te eten.

Om 15.00 uur zijn we klaar, we doen nog

wat boodschappen en gaan richting Bevenais. Het is nog enkele kilometers. Om 17.00 uur arriveren we in Bevenais. We moeten nog een keer de weg vragen.

Als Michel een leuke vrouw tegenkomt kan hij het niet laten haar de weg te vragen. Of hij vraagt of we op "Le Chemin" lopen. Soms laat hij zelfs een auto stoppen, als hij ziet, dat er een vrouw achter het stuur zit.

Als we bij "Acceuil Jacquaire" arriveren gaan we eerst wat in de tuin zitten. De gastheer heet Bernard.

Ik kijk eens rond. De woning is een oude boerderij. Bernard heeft zelf de restauratie aangepakt. Dat is ook wel te zien. Het is verschrikkelijk rommelig. Overal liggen spullen. Het ziet er niet uit. Ik ben

benieuwd hoe het binnen er uit ziet. Bernard loopt rond in een wielerbroek. Geen gezicht voor een gastheer. Hij vertelt, dat hij een werkeloze

elektricien is. Hij heeft geen zin om te werken. Zijn vrouw is nu aan het werk en komt om 18.30 uur thuis.

Hij vraagt of we zijn panoramatoilet willen zien. We zijn benieuwd. In de tuin heeft hij een stelling gebouwd met een dakje met toiletpot.

Michel neemt plaats op het toilet. Ik leg hem op de gevoelige plaat vast.

De dames slapen in een andere gîte, maar komen even langs.

We overleggen met de dames waar we morgen heen gaan. Het lukt niet om iets vast te leggen. We spreken af, dat we vanavond nog contact hebben met de dames. Voor ze weggaan, willen ze ook het panoramatoilet zien.

Als de dames vertrokken zijn, worden we naar onze kamers gebracht.

Het is een verschrikkelijke bende in het huis. Op alle treden van de trap ligt iets. Boeken, tijdschriften, kleding, schoenen en andere spullen.

Als we in de slaapkamer komen schopt hij eerst 2 matrassen opzij. Overal liggen spullen. Niet voor te stellen. Het is smerig, goor en niet schoon. Wat doet hij toch de gehele dag? Zelfs de badkamer is vies.

Als we gedouched hebben gaan we maar weer in de tuin zitten.

De gastvrouw, ze heet Adèle, komt om 18.30 uur thuis.

Als ze thuis komt, is ze onaangenaam verrast. Ze wist niet, dat wij zouden komen. Geen communicatie in de familie. Het is duidelijk te zien. Ze mompelt iets en loopt langs ons en gaat naar binnen en begint meteen met het eten. Ze heeft haar dag niet.

Om 19.30 uur kunnen we aan tafel.

Het voorgerecht is een bak sla met dressing. Het hoofdgerecht is macaroni met een tomatensausje en een schijfje vlees. Het nagerecht is een stukje kaas. Alles met wat wijn van niet al te beste kwaliteit.

De vrouw is erg moe. Dat is goed te zien. Bernard kletst alsof alles perfect in orde is.

Adèle vraagt waar ik vandaan kom. Ik zeg, dat ik uit Nederland kom, is ze verrast. Ze zegt, dat ik de eerste Nederlander ben, die bij hen logeert.

Ze praat een eigenaardig dialect. Ik vraag of ze ook Engels spreekt. Ze antwoordt, dat ze te moe is om Engels te praten.

Wat een verschil hier ten opzichte van onze vorige overnachting bij Maryse en Bernard.

Na het eten gaat Michel weer bellen. Hij kan iets regelen. We gaan morgen naar Pommier de Beaurepaire. Het is maar 23 kilometer. Er zijn geen andere mogelijkheden.

Hans en Michel gaan dit doorgeven aan de dames. Ik ga mijn dagboek schrijven.

Om 21.30 uur zijn de mannen terug en ik ben klaar met mijn dagboek. Ik ga meteen slapen.

=====

**Dag 7: 21 september 2007 Beauvenais – Pommier de Beaurepaire: 23 km.
Cum. 188 Km**

Om 6.30 uur staan we op. Ik heb goed geslapen, ondanks de toestanden in het huis.

Ik ga naar het toilet. De gastvrouw staat in de keuken. Ik zeg Bonjour. Ze gromt wat, meer niet.

Als we om 7.00 uur gaan ontbijten, is ze al naar haar werk.

De man vraagt vanaf boven of we al willen ontbijten.

Enkele minuten later is hij al beneden, ongewassen, in de kleren. Hij zet brood in de oven om te ontdooien.

De koffie is slap en het brood smakeloos.

Om 7.30 uur zijn we gereed voor vertrek.

Bernhard vraagt of ik in het Nederlands in het gastenboek wil schrijven. Ik wil dat wel doen. Ik schrijf, dat we de vorige overnachting een hemel was en dat we nu weer met 2 benen in het pelgrimbestaan terug zijn gebracht.

Bernard heeft geen stempel, maar hij tekent een stempel. Dat is wel leuk. Hij tekent de kerk van Beauvenais.

We hebben afgesproken, dat we € 20,- betalen. Ik leg € 20,- op de tafel.

Michel geeft hem € 20,-. Bernard zegt, dat het gebruikelijk is dat iemand minimaal € 25,- betaalt. Michel geeft hem € 5,- erbij. Ik doe alsof ik het niet hoor. Hans geeft € 50,- en krijgt € 25,- terug.

We vertrekken om 7.45 uur. Volop zon, alleen een beetje frisjes.

Na een 1/2 uur halen we de vrouwen in. Bij hen was alles prima in orde en ze hebben goed geslapen. De kamer was heel netjes.

Ik wil vandaag in La Côte St. André een nieuwe voicerecorder kopen, want de mijne werkt niet meer.

Na 3/4 uur komen we langs La Frette en later langs St.Hillaire de la Côte. Het zijn rustige paden en wegen. In la Côte St. André moet ik via trappen omhoog om in de stad te komen. Het is wel grappig. Soms door een gang, soms langs een gevel.

Ik kom bij een deur, loop door een gang en naar boven. Weer bij een deur. Ik doe de deur open, maar er zit een kettinkje aan de binnenzijde. Er komt een man naar de deur gevlogen en begint te schelden. Ik versta er niets van. Ik begrijp, dat hij flink geschrokken is. Ik ga terug. Ik kom bij een deur met een grote markering. Ik ga door de deur en uiteindelijk in een grote, open markthal.

Ik steek de straat over. Ik ben nu in de stad.

Ik ga op zoek naar een audiozaak om een nieuwe voicerecorder te kopen. Na enig zoeken vind ik een zaak. Inderdaad deze zaak heeft een voicerecorder.

Daarna ga ik koffiedrinken in een bar. Hier maak ik ook de voicerecorder gebruiksklaar.

De eigenaresse van de bar vraagt of ik naar Santiago loop. Ik vertel haar, dat ik al gelopen heb van Le Puy naar Santiago en dat ik nu naar Le Puy loop. Ze vindt het geweldig en zegt, dat ik wel goede schoenen mag hebben. Op de terugweg naar de markthal koop ik nog een paar croissants. Bij de kerk zitten Ingrid, Helma, Elisabeth en Hans. Michel hebben zij wel gezien, maar dat is al even geleden.

Helma zegt, dat ze wel zin heeft in een wijntje. Ik zeg, dat ze beter water kan drinken. Dan zegt ze: "Wijn is om te drinken en water is om te dragen".

Iedereen vertrekt. Ik wacht nog even op Michel.

Om 13.30 uur vertrek ik ook.

Het is nog 13 kilometer naar Pommier de Beauregard. Ik zet er flink de pas in.

Het gaat over een rustige asfaltweg. Ik kruis een grote weg en ga over een asfaltweggetje verder.

Als ik langs de huizen loop word ik begeleid door blaffende honden, soms een, soms meer. Een huis verderop zijn de honden al gewaarschuwd en doen hetzelfde. Ze staan me al op te wachten. Zo gaat het dag in dag uit.

In de buurt van Famarans tref ik Hans en Elisabeth. Ze vertellen, dat zij nog 7 kilometer doorlopen. Ik drink hier koffie. Daarna ga ik verder richting Pommier de Beauregard.

Ik loop tussen praktisch alleen maïsvelden.

Ik zie een veld met planten, waarvan de bladeren gelijk zijn aan die van maïs. De plant heeft geen kolven, maar zaad in de kruin. Deze planten heb ik nooit eerder gezien. Ik zal vanavond eens navragen, welke plant dit is en waarvoor hij gebruikt wordt.

Ik haal Elisabeth en Hans weer in. Ik maak een foto vanachter. "2 pilger auf dem weg".

Ik loop een tijdje met Hans. Hierdoor blijft Elisabeth achter. Hans wil wachten, ik loop door.

Voor Pommier de Beaurepair is het nog een steile klim. Halverwege stop ik even om op adem te komen. Ik kijk wat rond en zie achter mij een mooi panorama.

Als ik Pommier binnenloop, ga ik eerst langs de kerk. Daarna zoek ik de gîte.
Het is 16.00 uur. Michel is al aanwezig. Hij is apetrots, dat hij er is vóór mij.
Hij vergeet wel, dat ik ruim 2 uur in La Côte St. André ben geweest, waarvan ik een half uur op hem gewacht heb.

We drinken samen een pilsje.

De vrouw van de gîte vertelt, dat Napoleon hier gewoond heeft, toen hij officier was. De mensen hier zijn er trots op. Napoleon is voor de Fransen een held.

Ik ga snel douchen, kleren wassen en schrijven.

De dames komen om 18.00 uur binnen.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Het is wel gezellig met ons viertjes. Er wordt veel gepraat en gediscussieerd.

Om 20.45 uur zijn we klaar.

Om 21.00 uur lig ik bed.

=====

Dag 8: Pommier de Beaurepair – Clonas: 32 km.

Cum. 220 Km.

We kunnen om 7.30 uur ontbijten. Michel en ik zitten al om 7.15 uur aan tafel. De gastvrouw vindt dat niet leuk.

Na het ontbijt en stempelen vertrekken we.

We spreken af in Revel-Touran koffie te drinken en dan de overnachting regelen voor vanavond. We zullen proberen op de camping in Clonas te reserveren.

Het weer is zo goed, dat ik in shirt en korte broek vertrek.

De eerste kilometers gaan weer over asfalt met op de achtergrond de bergen. Iemand vertelt onderweg, dat je hier de Mont-Blanc kunt zien bij helder weer. Vandaag is het wat mistig. Dus de berg is niet te zien vandaag. Na een paar kilometer gaan we het bos in. Het is hier lekker fris met een zachte temperatuur.

We lopen langs het plaatsje Pisieu. Het ligt een paar honderd meter van de route.

Het is nu nog 2,5 km naar Revel-Tourdan.

De natuur is nu heel anders dan in mei. Toen hoorde ik constant veel vogelgezang. Mooie bloemen stonden langs de weg. Nu hoor ik nagenoeg geen vogels, alleen wat gekrijs. En bloemen zijn er praktisch niet meer. Alleen onkruid.

Om 9.30 uur ben ik in Revel-Tourdan. Ik ga een bar in en bestel koffie. Even later komen de anderen.

Michel belt de camping in Clonas. Het lukt niet. "Complet" (?).

Daarna probeert hij het hotel/restaurant "Le Clos de Louze" in Clonas. Het lukt.

Om 10.15 uur vertrekken we weer. Het is nu nog 26 km.

Het is weer niet druk op de weg, want het is zaterdagmorgen. Om de huizen is het ook rustig. In het landschap zie ik wel jagers, meestal in groepjes. Langs de kant van de weg staat een tafeltje met briefjes en een tekenlijst. De Staat wil dit natuurgebied een andere bestemming geven. De plaatselijke bevolking is er erg op tegen. Ik ben het met die mensen eens en teken de lijst.

Ik loop een tijdje langs een spoorlijn van de TGV. Het is de lijn van Parijs via Lyon naar Marseille. In de tijd dat ik er loop, passeert er elke 10 minuten een trein. Het gaat met grote snelheid.

De hele voormiddag is het rustig wandelen. Wat klimmen, wat dalen door een mooi natuurgebied. Als ik door een kastanjabos loop, ligt er een tapijt kastanjeomhullingen.

Om 12.30 uur is het 23 graden. De hoogte is 375 meter.

Ik loop weer langs akkers met gewas met maïsblad en zaad in de kruin.

Ik weet nog niet wat de naam is. Michel weet het ook niet.

Om 13.15 uur heb ik sinds de stop in Revel-Tourdan alleen door bossen en polderlandschap gelopen. Ik ben geen enkel dorp gepasseerd. Als ik om me heen kijk, zal dit nog wel even duren. Nergens staan bordjes met afstanden. Het duurt nu wel erg lang. Ik zou nu wel eens een dorpje willen zien.

Het is wel een prettig gevoel, dat iedereen achter mij loopt.

Om 14.00 uur zie ik huizen, wat lijkt op een dorp. Echter net vóór het dorp moet ik rechts af. Dus ik loop van het dorp af.

Ik moet nog een bos in, over de bekende grindpaden.

Om 14.30 uur ga ik aan de kant van de weg zitten om wat te eten en te drinken. Na een kwartier ga ik weer verder.

Als ik weer een bos uitkom, zie ik eindelijk een dorp voor mij liggen. Ik ben benieuwd waar ik nu ben. Net voor de plaats buig ik af en ga weer langs de rand van het bos verder.

Als ik dan het bos weer uitkom kom ik in een dorp. Het is Assieu. Ik ben verder dan ik dacht.

De route gaat niet door het centrum, maar door de buitenwijken.

Enkele kilometers buiten Assieu loop ik door een gebied met veel fruitbomen. Het zijn meestal appels, die er geteeld worden. Boven de bomen is een net/plastic gespannen. Ik neem een valappel. Hij smaakt zo goed, dat ik er nog een neem. De appels zijn knalrood en zacht.

Ik nader de RN 7 (Route National)

van Noord Frankrijk, respectievelijk Parijs naar Zuid Frankrijk, respectievelijk Spanje.

Ik loop even langs de RN 7 en ga dan via een viaduct naar de andere kant van de RN 7.

Het is 27 graden, volop zon met een zacht windje.

Ik kom in het plaatsje Auberives. Ik volg de route. Nu naar Clonas.

Na een paar kilometer heb ik Clonas nog niet gezien. Ik volg wel de markeringen. Ik neem mijn routeboek en lees, dat ik bij een rotonde linksaf had gemoeten. Dat is zeker een half uur te ver. Dus nu weer een half uur terug. Jacobus, graag meekijken !!!

Het is nu ca. 15.30 uur. Ik ga terug. Als ik terugloop ontmoet ik Elisabeth en Hans. Zij hebben getracht te overnachten bij de camping, maar ook zonder resultaat. Ze denken, dat de beheerder er geen zin in heeft. Zij lopen nu naar Chavanas.

Om 16.00 uur arriveer ik bij het hotel/restaurant. Ik ben de eerste en drink, voor ik naar mijn kamer ga, een biertje. Dat smaakt !!! Het is warm, wel 27 á 28 graden.

Douchen, kleren wassen en schrijven.

Om 18.30 uur ben ik klaar met mijn dagboek. Ik ben nog steeds alleen. De dames komen om 19.00 binnen. Helma is doodmoe. Michel is er niet bij.

Om 19.30 uur arriveert hij. Hij is in Assieu geweest en is daarna verdwaald.

We drinken nog wat op de goede aankomst van iedereen. De anderen gaan snel douchen. Ik blijf buiten zitten en geniet van het mooie weer.

Om 19.45 uur kunnen we eten. Om 21.00 uur zijn we gereed.

De juf van het restaurant belt voor de volgende overnachting. Het wordt een camping in Saint-Jolien-Molin-Molette.

Als dat geregeld is, gaan we naar bed, want iedereen is moe.

=====

**Dag 9: 23 september 2007. Clonas - St.Julien Molin Molette: 29 km
Cum. 249 km.**

Om ca. 8.00 uur vertrekken Michel en ik.

Het regent flink. De gastvrouw van het restaurant zei, dat het in de loop van de morgen droog zou worden.

Als we terug op de route zijn, lopen we naar Clonas.

In Clonas zien we een koffiebar. We gaan koffie drinken.

Als we verder gaan staan de dames de kerk te bekijken.

We lopen samen naar Chavanas.

In de tuin bij mensen staat een vijgenboom. Ik pluk een rijpe. Hij is zwart van binnen. Dat betekent, dat hij rijp is. Het smaakt goed. Van binnen lijkt de vijg wel rot.

We lopen langs een weiland met een paar paarden. De paarden hebben een soort juten zak over het hoofd. Ze kunnen er wel doorheen kijken, want ze komen naar ons gelopen. Ik denk, dat de paarden dit dragen voor bescherming van de ogen tegen vliegen.

Nu zien we weer planten met maïsblad, zonder maïskolven. Ik vraag weer naar de naam van deze plant. Ingrid zegt, dat de plant Kirse heet. Helma vertelt, dat het ook in Duitsland gegeten wordt. Het is verkrijgbaar in reformzaken. De zaden moeten eerst geweekt worden en daarna met allerlei toevoegingen in de oven gebakken worden.

In Chavanas gaan we de Rhône over. Ca. 4 dagen geleden heb ik de Rhône voor het laatst gezien.

We verlaten het departement Isère en komen nu in het departement Loire. In Chavenay zoeken we een epicerie en een bar. We vinden ze in het centrum. Eerst doe ik boodschappen. Brood, "la Vache qui rit" en shampoo. Daarna gaan we naar de bar.

Ik neem koffie en eet mijn brood.

Ik ga daarna naar de kerk. Er staat een mooi St.Jacobsbeeld. Daarna gaan we verder. We moeten flink klimmen naar de Calvariekapel. Het is een mooi, in 2002 en 2003, gerestaureerde kapel. Aan het kruis hangt de beeltenis van Christus. De beeltenis is een boomstronk met redelijke gelijkenis van Christus met op het hoofd een doornen kroon.

Bij de kapel heb ik een prachtig uitzicht over Chavenay. We maken foto's en gaan daarna verder. Na een tijdje klimmen, komen we in een tamelijk vlak gebied. Hier staan veel fruitbomen. De takken hangen op de grond door de grote hoeveelheid appels, die eraan hangen. Ik neem een valappel. Hij smaakt bijzonder lekker.

Om 12.45 uur ben ik bij het plaatsje Bessey.

Als ik verder loop, zie ik tegen de berghelling dorpjes met leuke kerkjes.

Het is warm geworden. Het is meer dan 25 graden.

Als ik een stukje verkeerd gelopen ben en terugloop, kom ik iedereen tegen.

Grote hilariteit. Michel vindt het geweldig, dat ik verkeerd ben gelopen.

Ik loop weer langs fruitbomen met rode appels.

In Bessey gaan we een kerk binnen. In de kerk zingt Helma heel zacht. Het klinkt weer heel mooi in de kerk.

Ik heb buiten een telefooncel gezien en ga even naar huis bellen. Alles is in orde en het is in Nederland ook heel mooi weer.

Als ik terugga, zie ik niemand meer. Ze hebben waarschijnlijk niet gezien, dat ik de telefooncel stond. Ik ga alleen verder.

Ik zie in een tuin de Lagestrumia staan. Hij staat volop in bloei. Deze plant heb ik ook. Ik heb hem gekocht in Zuid-Frankrijk. Alleen bij mij bloeit hij dit jaar niet. Ik denk, dat dit aan het klimaat ligt.

Ik zie hier ook weer paarden met een jute zak voor de ogen.

De fruitbomen hebben hier overal fijnmazige netten aan de bovenzijde. Ik denk, dat dit tegen de vogels is.

Dit gebied is een Nationaal Park en het heet: Parc Naturel Regional du Plat. Het is nu meer dan 28 graden.

Er vliegen hier ontzettend veel kleine vliegjes. Ze vliegen in zwermen. Het is ontzettend vervelend. Ze plakken overal aan mijn lichaam door het transpireren. Heel smerig.

Ik loop door het plaatsje le Brusson.

Praktisch op alle akkers staan fruitbomen met mooie felgele appels. De appels heten Coing en worden gekweekt voor appelmoes.

Ik loop over een brug. Aan de andere zijde van de rivier staat een mooi, groot huis in totaal vervallen toestand.

Daarna kom ik in de plaats le Buisson. Het is een gehucht van 5 huizen.

Ik loop een tijdje over een asfaltweg van dorpje naar dorpje. Ze heten Bazin, Pourzin en Merigneux.

Ik moet van de weg af en moet een flinke klim verwerken. Ik moet enkele keren stoppen. Het is over 1,5 km ca. 200 m stijgen. Het lijkt wel of er geen eind aan komt. En dan over een grindpad. Maar ik kom toch weer boven. Ik ben een groep Fransen gepasseerd zonder rugzak. Ze vonden het wel leuk mij zo te zien transpireren.

Ik heb een verschrikkelijke hekel aan de vliegjes. Ik word er gek van.

Als ik boven ben, is het vlak en ik passeer Croix St. Bernardine. Het is een groot kruis,

dat op enige afstand van het pad staat.

Daarna gaat het weer dalen.

Ik ontmoet een Frans stel en vraag hen hoelang het nog lopen is naar St. Julien. Ik heb geen idee. Ze zeggen, dat het nog ruim 1 uur lopen is.

Op een bordje staat, dat het naar Combe nog ca. 1 km is.

Ik loop nu op ca. 700 m hoogte.

Na Combenoir loop ik een stukje met een Frans paar. Ze vertellen, dat ze vandaag gestart zijn in Clonas. Ze wonen in Vienne. Ze overnachten op dezelfde camping als ik in een caravan.

Ik loop St.Julien binnen. Het is een oud, niet zo klein dorp. Ik zie een restaurant en een bar.

Om 16.15 uur ben ik op de camping. Iedereen kijkt mij aan. Een pelgrim onderweg naar Santiago op de camping. Dat is een bezienswaardigheid.

De campingbaas brengt mij naar de caravan.

Er is nog niemand. Ik ben de eerste.

De buurman begint meteen een praatje en zijn vrouw brengt een biertje.

Even later ook nog een fles wijn. De man heeft ook een gedeelte gelopen over de Aubrac. Ik heb gemerkt, dat veel mensen, die een gedeelte van de Via Podiensis hebben gedaan, bijna allemaal praten over de Aubrac. Het is ook een mooi gebied.

Ik ga mijn huishoudelijke werkzaamheden doen.

Om 18.15 uur komt Michel aan. Om 19.00 uur arriveren Helma en Ingrid. Zij slapen in een caravan aan de andere kant van de camping.

Er is geen restaurant op de camping of in de buurt. We kunnen wel frietjes halen met hamburgers. We spreken af dit te eten bij ons in de voortent met de wijn van de buurman.

Om 19.30 uur wordt de maaltijd gehaald door Michel en de dames. Het smaakt wel.

Ingrid vertelt, dat zij een sabbatical year heeft genomen. Het werk was te zwaar voor haar. Ze is gestopt met haar baan en loopt deze tocht om over haar situatie na te denken.

De dames blijven nog wat napraten en gaan om 21.30 uur naar hun caravan.

Ik schrijf mijn dagboek en wat ansichtkaarten, die ik morgen op de post wil doen.

Michel slaapt op de grond, omdat hij niet in een slaapzak naast mij wil slapen.

Om ca. 22.00 uur ga ik slapen. Het is erg koud in de caravan.

=====

Dag 10: 24 september 2007. St.Julien-Molin-Molette - Les Setoux:
29 km Cum. 249 km

Het slapen in een caravan hier is geen groot probleem. 's Nachts daalt de temperatuur behoorlijk. Bovendien is het erg donker.

We spreken af in St.Julien te ontbijten in de bar en de overnachting te regelen.

We nemen de broodjes bij een bakker mee.

Het lukt niet een overnachting te regelen. We spreken af het nog eens te proberen in Bourg Argentat.

Om 9.00 uur vertrekken we in St.Julien. Het telefoneren heeft veel tijd gekost.

Na St.Julien moeten we klimmen en na 30 minuten gaat het weer dalen richting Bourg Argentat.

Het weer is goed. Het ziet er naar uit, dat het weer een mooie dag wordt. De zon schijnt volop.

We lopen door een gehucht, dat Lampony heet.

We lopen nu samen, zodat iedereen op de hoogte is, als we kunnen bellen. Bij een Camping vóór Bourg Argentat kunnen we bellen. Het lukt nog steeds niet om iets te regelen.

We gaan verder door een park richting het centrum.

Wij gaan koffie drinken en Michel gaat bellen. Hij moet even zoeken, want ongeveer de helft van de telefooncellen zijn "en service". Dit betekent "in onderhoud". De werkelijke reden is, dat door de mobile telefoons nog maar weinig gebruik gemaakt wordt van een telefooncel. Dus als de apparatuur defect is, wordt hij niet snel meer gerepareerd.

Michel komt juichend terug. Het is gelukt. We kunnen overnachten in een gîte in Le Setoux. We konden niet eerder contact krijgen, omdat het telefoonnummer is gewijzigd. Hij ontmoette het Franse stel uit Vienne bij de telefooncel. Zij hadden het gereserveerd en hadden het juiste telefoonnummer. We zeggen Michel, dat hij een "kei" is. Hij vindt zichzelf nu ook wel een beetje goed.

Om 11.45 uur vertrekken we in Bourg Argentat. We hebben nog maar 7,5 km afgelegd door al het gedoe.

Na Bourg Argentat wordt het gedurende 15 km klimmen. Niet steil. Het moet geen probleem zijn. Het zal stijgen van ca. 500 m naar ca. 1250 m.

Michel heeft geen brood en water. Door het bellen is hij alles vergeten.

We passeren het echtpaar uit Vienne, dat ik gisteren net voor St.Julien heb gezien. Die zullen we vanavond weer zien. Ze zitten nu te eten.

De route gaat sinds Bourg Argentat steeds over asfalt.

het station St.Sauvur

Om 13.45 uur zijn we bij St. Sauveur.

Ik vraag aan een passant hoe ver het nog is naar Les Setoux. Hij zegt, dat het nog 10 á 12 km is.

Michel kan hier zijn flesje vullen met water. De dames lopen door.

Even later zitten de dames in het gras te eten. Ze drinken zelfs ook wijn.

Michel en ik gaan verder.

Even later blijft ook Michel achter en ga ik alleen verder. Het blijft asfalt.

Om ca. 14.00 uur moet ik van de weg af en gaat het flink omhoog over een grindpad/zandpad. Ik loop nu op een hoogte van ca. 840 m. Het pad is goed beloopbaar. Ik loop door bossen.

Om 15.00 uur loop ik op een hoogte van 1000 m. Het lopen gaat goed. Nog 250 m stijgen. Ik heb het wel warm, want het is prima weer. De temperatuur is 18 graden.

Op 1090 m gaat het weer dalen. Het is niet zo zwaar als gisteren. Het gaat nu geleidelijk omlaag.

Ik loop nog een tijdje over een pad, waar onlangs nog nieuw puin is opgebracht. Hier moet ik goed opletten.

Op een bordje staat, dat het nog 3,2 km is naar Les Setoux.

Ik zie een hele groep mensen lopen. Iemand vertelt mij, dat ze vandaag zijn gestart. Een aantal mensen is begonnen in St.Julien. De anderen zijn gestart in Bourg Argentat. Het is wel een groep van 25 á 30 man/vrouw. Allemaal wat oudere mensen. Ze logeren in dezelfde gîte als ik. Dus het wordt druk vanavond. Ik moet zorgen, dat ik gedouched heb, voordat zij aankomen.

Ik loop en tijdje met Jacques. Het is een stevige bink. Hij is 73 jaar en loopt heftig te transpireren. Het is een vrolijke man. Hij spreekt

uitstekend Engels. Hij heeft in de bouw gewerkt en dan in hoofdzaak in het Midden Oosten en Saüdi Arabië.

We halen nog een groep in, die bij de groep van Jacques hoort. Hij vertelt, dat ik een Nederlander ben. De mensen vinden dat wel leuk en ik moet met hen op de foto.

Daarna ga ik snel alleen verder. Ik wil vóór hen in de gîte zijn. Het is dan nog 1,3 km naar Les Setoux.

Ik kom uit de bossen en heb ineens prachtige uitzichten.

Ik kom bijna meteen in Les Setoux. Het is een kleine plaats.

Ik loop door de plaats op zoek naar de gîte. Een vrouw wijst me, zonder dat ik het vraag, de gîte.

Bij aankomst word ik ontvangen

door een vriendelijke vrouw. Ze brengt mij naar een ander gebouw aan de andere zijde van de straat.

Het is een vrij nieuwe gîte, 5 jaar oud.

Ik kom op een kamer met 4 stapelbedden, dus voor 8 personen.

Een Ier is al gearriveerd. Hij vertelt, dat hij de Camino en de Camino Primitivo al heeft gedaan en loopt nu naar Santiago. Hij is ca. 30 jaar en meer dan 100 kg zwaar. Hij loopt ca. 20 km per dag en hoopt daar vóór Kerstmis te zijn.

Ik heb gedouched, voordat de groep Fransen binnenkomt.

Michel komt om ca. 16.45 uur aan en de dames om 17.15 uur. Ook het echtpaar uit Vienne slaapt bij ons op kamer. De kamer is bijna vol. Er komt niemand bij. De Fransen hebben andere kamers.

Ik ga in de leeszaal mijn dagboek schrijven. De Fransen herkennen me wel en zijn ontzettend aardig. Jacques komt even bij mij zitten en houdt mij van het schrijven af. Hij schrijft zijn emailadres, naam en adres in mijn schrift. Ik zal hem later de foto's mailen, die ik van de groep heb gemaakt.

Om 18.00 uur ben ik klaar met mijn dagboek.

Vóór het eten gaan wij, Helma, Ingrid, Michel en ik een Pastis drinken in de bar, dat ook bij de gîte hoort.

De gastvrouw reserveert voor ons een gîte voor morgen in Tence.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Wij zitten met de Ier, het echtpaar uit Vienne aan een tafel. 1 Ier, 1 Zwitserse, 1 Duitse, 3 Fransen en 1 Nederlander. Een mooi gezelschap. 7 Mensen en 5 nationaliteiten.

De groep Fransen zitten bij elkaar aan één grote tafel. Het is heel gezellig.

De Ier vertelt, dat hij een sabbatical year heeft. Hij werkt in de automatisering en het is allemaal teveel voor hem. Na het jaar krijgt hij een andere functie binnen het bedrijf.

Vóór het eten praten Michel en ik nog even met enkele Fransen. Jacques komt er natuurlijk ook bij zitten.

We eten salade met veel verschillende groenten en vlees met aardappelen, maar totaal anders bereid dan wij doen. Als nagerecht worden 6 verschillende kazen op tafel gezet. Aan het eind van de maaltijd komt er ineens Champagne op tafel. Wat gebeurt er? De vrouw van Jacques is vandaag jarig. Er wordt

gezongen. Daarna worden er pelgrimsliederen gezongen. Wat een sfeer van saamhorigheid.

We praten nog even na met enkele Fransen. Zij gaan morgen naar Montfaucon. Wij gaan naar Tence.

Daarna gaan we naar bed.

Dag 11: 25 september 2007. Les Setoux – Tence: 28 km cum. 302 km

We hebben met 7 man op een kamer geslapen. Ik heb redelijk geslapen. De dames niet.

Het ontbijt is weer in het andere gebouw. In dit gebouw wonen ook de beheerders. Buiten de gîte hebben ze ook nog een boerderij. De man helpt zijn vrouw bij het ontbijt klaar maken. Ik denk, dat hij zijn overall aantrekt en met de koeien bezig gaat, zodra wij zijn vertrokken.

Het is hier erg goed georganiseerd. Er eten toch ca. 35 mensen. Het gaat allemaal op rolletjes. Zo ging het ook met het avondeten.

Het ziet er erg proper uit. Het zijn, ondanks de drukte, heel vriendelijke, behulpzame mensen. Je ziet, dat ze er ook plezier in hebben.

Als we gaan eten regent het. De lucht is grijs en grijs. De temperatuur is laag. We zitten hier ook op een hoogte van 1200 m.

Na het ontbijt vertrekken we. Het is nu bijna droog en het waait. Eerst lopen we over asfalt. Even later verlaten we het asfalt en lopen het bos in. Het heeft vannacht veel geregend. Overal staan plassen op de paden. Het daalt al een poos. De temperatuur is 8 graden. Wel wat fris in de korte broek. Dat duurt maar even, als je doorstapt. Je wordt vanzelf warmer.

Regelmatig gaan we het bos uit om er even later weer in te gaan.

Michel en ik zijn samen vertrokken. Er is geen verkeer. Soms passeert een auto.

De zon schijnt zo nu en dan tussen de wolken. Het lijkt toch goed weer te worden. Alleen de temperatuur is nu nog laag.

Als wij op kale bergpaden lopen horen we de dames aan de andere kant van de vallei roepen. We zien ze en zwaaien terug. Het klinkt goed over een vallei tussen de bergen. Ik zie in de verte maar stipjes, maar we horen ze wel.

In het bos staan veel paddenstoelen.

Als we het bos uit zijn, lopen we tussen de weilanden.

Aan de andere kant van de vallei zien we naaldboombossen met plaatselijk eikenbomen. Dat geeft een mooie kleurenschakering.

Het dal is begroeid met gras. De zon schijnt gedeeltelijk over de bossen. Dit maakt de schakering nog groter.

Michel en ik maken allebei een flinke uitglijder. Eerst maak ik een uitglijder op het gladde pad. Mijn elleboog en knieën voelen een tijdje pijnlijk aan.

Een 1/2 uur later doet Michel hetzelfde. Hij heeft ook pijnlijke ledematen, maar hij laat het niet merken. Jacobus laat ons nu even in de steek.

Michel had enkele dagen last van een grote blaar. Onderweg laat hij er niets van merken. Hij stapt weer parmantig over de paden. Meestal is het pijnlijk, als je begint te lopen, maar later wordt de pijn minder.

Na enige tijd lopen we in het dal, waar we even eerder naar keken. Het grasveld in het midden.

Vanaf 8.00 uur lopen we alweer over asfalt en door bossen. Geen dorpen of gehuchten te zien.

We zien weinig mensen, heel soms een auto en soms een boerderij in de verte.

We lopen over een pad door een loofhoutbos. Het pad is van grind, met daarop een laag bladeren. Het is heel verraderlijk.

Om ca. 11.00 uur gaat het nog steeds door bossen. Even later tussen weilanden in een dal.

Om ca.12.00 uur komen we op een kruising van paden. Het is onduidelijk wat we hier moeten doen. Rechts staat een kruis door een schelp en recht door een rood/wit kruis.

We kijken in het routeboek. Dat geeft aan, dat we naar Les Chomats moeten. Er staat ook een bordje naar Les Chomats. Dus dat moet de goede richting zijn.

Michel moet toch een auto laten stoppen met een jonge vrouw aan het stuur om haar de weg te vragen. Hij kan het niet laten.

Om 12.30 uur arriveren we in Montfaucon-en-Velay. Het is een plaats met ca. 1000 inwoners.

Michel en ik gaan koffie drinken en eten een sandwich in een bar.

Er komt ook een vrouw langs, die bij de groep Fransen hoort, die in dezelfde gîte geslapen hebben. Zij brengt de rugtassen met een auto naar de volgende bestemming, zodat de wandelaars weinig bagage hoeven te dragen.

Zij zette gisteren het zingen van pelgrimsliederen in. Wij zingen nu ook met haar het lied Ultreia.

Om 13.15 uur gaan we verder. We gaan nog naar de kapel, waar 12 mooie schilderijen hangen van één Vlaamse schilder. Voor elke maand een schilderij. De schilderstukken zijn eens gestolen, maar later weer teruggevonden.

Nu zijn de schilderijen zodanig beveiligd, dat indien de beveiliging van een schilderij wordt verbroken, binnen enkele minuten de politie ter plaatse is.

Buiten staat een bordje, dat het nog 2,75 uur lopen is. Dus ik zal om ca. 16.30 uur in Tence zijn.

Het gaat nu in hoofdzaak over paden. Volgens het routeboek dalen we nu tot Tence.

De zon schijnt nu goed. Het is 23 graden geworden.

Michel blijft achter. Ik ga alleen verder. Ik kan nu lekker doorstappen. Ik loop nu op een hoogte van 875 m.

Het landschap bestaat in hoofdzaak uit grasland.

Na enige tijd wordt het zwaar bewolkt en daalt de temperatuur naar 12 graden. Soms vallen er druppels regen.

Om 15.15 uur loop ik Tence binnen. Dat is veel eerder, dan ik dacht. Er zal wel iets mis zijn met de

opgegeven kilometers in het routeboek.

Ik loop naar het centrum en kom op het Place du Chatiague, waar we overnachten in Hotel/restaurant Le Chatiague.

Ik word ontvangen door de gastvrouw. Ze vertelt, dat er vannacht is ingebroken en de kassa's zijn leeggehaald.

Om 15.30 uur ben ik op mijn kamer. Vóór ik ga douchen ga ik eerst internetten bij het toeristenbureau. Ik kijk op de site van NS en zie, dat ik vrijdag om 7.45 uur in Le Puy en Velay met de trein kan vertrekken en om ca. 17.00 uur in Roosendaal aankom.

Ik doe nog wat boodschappen en ga daarna douchen, kleren wassen en dagboek schrijven.

Om 19.15 uur kunnen we eten.

Het voorgerecht lijkt wel een volledige maaltijd. Het is een salade met veel groenten en vlees. Wij denken ook, dat het zo is. Maar nee. Daarna komt er rijst met kip (het is ook bijna altijd kip). Als nagerecht komt een schaal met wel 12 verschillende kazen en nog fruit na. En natuurlijk met wijn.

Om 22.00 uur gaan we naar bed.

=====

Dag 12: 26 september 2007. Tence - St.Julien-Capteuil: 28 km
Cum. 330 km

Om 7.30 uur ontbijten we en om ca. 8.00 uur vertrekken we.
Het heeft vannacht flink geregend. Bij vertrek regent het nog steeds. Even later stopt het even.

We verlaten Tence door een park langs een riviertje.

Na Tence lopen we een tijd over asfalt. Het gaat door een heuvelachtig gebied richting St.Jeures.

Na een klimmetje is het even vlak, maar daarna gaat het weer omhoog.
Het landschap bestaat in hoofdzaak uit weiland.

Om ca. 9.30 uur zie ik St.Jeures voor me liggen.

We hebben afgesproken in een bar koffie te drinken. Het is een bar annex epicerie. Er zitten nu al mensen met volle glazen wijn. Het is een komen en gaan. Er zijn nu al mannen, die een beetje glazig uit de ogen kijken. Als een glas leeg is, wordt hij meteen door de barvrouw gevuld, zonder dat de klant er om vraagt. Het zullen wel erg vaste klanten zijn. Wij nemen een Café Grand.

Als we weg gaan, gaan we eerst nog de epicerie binnen. Dezelfde vrouw helpt ons in de epicerie.

Om 10.15 uur verlaten we St.Jeures. Nu hebben we mooie uitzichten. Het is jammer, dat het bewolkt is.

De weilanden zijn omgeven door bomen of struiken. Hier en daar staan huizen of boerderijen.

St.Jeures ligt op ca. 1050 m, daarna dalen we wat en dan moeten we naar 1275 m, Raffy.

Het regent nog zo nu en dan.

We komen in de plaats Araules.

Als we zo samen lopen zegt Michel: "I feel so happy now. I don't know why". Het is weer gaan regenen. Het is zwaar bewolkt, grijs en vooral koud. Het is nu 5,8 graden.

Om 12.30 uur lopen we ongeveer op 1125 m hoogte. De helling is lang, maar niet steil. Het blijft regenen en het is nog steeds koud.

Wanneer we het hoogste punt bereiken is nergens te zien.

We lopen meest over puinpaden, soms is het modderig.

Op ca. 200 m komen we op een asfaltweg. Deze blijven we volgen tot Raffy, het hoogste punt.

Op een kruising is een splitsing van de GR 65 en de GR 340. Wij nemen de GR 65.

Het gaat daarna langzaam naar beneden.

We zien nu vulkanisch gebergte. Dat zijn vele kleine bergen. De geoloog Michel zegt, dat dit een verschijnsel is, dat hoort bij een vulkanisch gebergte. Het is boven de bergen erg mistig.

Na een poos wordt het lichter en kunnen we het vulkanisch gebergte nog beter zien. Het is een prachtig gezicht. Veel verschillende kleuren van de bomen, de weilanden met de bomen en struiken en de huisjes.
Om 13.30 uur is het nog 9 km naar St.Julien. Het is 6,3 graden en het regent.
Het dalen gaat nu over paden met grote losliggende stenen.
Om 14.00 uur blijft Michel achter. Hij wil het rustig aan doen.
Het is nu heel goed opletten. De aanwijzingen zijn hier heel summier en het pad is heel slecht en glad.

Om ca. 15.00 uur bereik ik St. Julien. De eerste bar ga ik binnen. Ik bestel koffie met een sandwich. Michel komt een kwartier later. Hij neemt, als echte Fransman, koffie met wijn en eet zijn brood.

Om 15.45 uur vertrekken we op zoek naar de gîte. Het is een gîte bij een boerencamping. Het ligt ca. 1,5 km buiten het dorp.

We komen in een klein gehucht. Het gehucht heet Sumène. Weer na 1,5 km bereiken we de gîte.

We worden ontvangen door gastvrouw Odette. Ze maakt voor ons warme chocolademelk.

Daarna ga ik douchen en schrijven. Kleren wassen doe ik niet meer. Morgen is de laatste wandeldag.

De gastheer en vrouw zijn al wat oudere mensen. Ze zijn erg vriendelijk.

Ik mag in de woonkamer mijn dagboek schrijven.

We eten in de woonkamer.

Ze weten ontzettend veel over de pelgrimage. Hun zoon heeft mei jl. nog de Via Podiensis gedaan.

Naast de gîte hebben ze ook een Camping á la Ferme.

De maaltijd bestaat uit salade, aardappelschijfjes uit de oven en als nagerecht kaas. En natuurlijk alles geblust met wijn.

Om 21.30 uur gaan we slapen. Het wordt morgen de laatste wandeldag.

Dan is het weer voorbij.

=====

**Dag 13: 27 september 2007. St. Julien Capteuil – Le Puy en Velay:
20 km Cum. 350 km**

Om 7.30 uur kunnen we ontbijten. Het ontbijt bestaat, zoals gewoonlijk uit een paar sneetjes stokbrood met marmelade. En weer een soepkom met koffie, zoals elke morgen.

Er zijn veel verschillende soorten marmelade. Allemaal door de gastvrouw zelf gemaakt. Het is nu aardbeien, frambozen, zwarte en rode bessen en kruisbessen. Je ziet regelmatig de gehele voorraad in de kasten staan.

Om 8.00 uur vertrekken we. Het regent flink. Het ziet er niet naar uit, dat het spoedig zal ophouden.

Als we vertrokken zijn, ontdekt Michel, dat hij zijn tas vergeten is. Iedereen ligt krom van het lachen. Als hij terug is, wordt hij nog enige keren eraan herinnerd. We vergeten hierdoor een tijdje de regen. Sjonge, jonge !!

We gaan vandaag naar Le Puy. We hebben gereserveerd in een gîte d'étappe Les Capucins. Het klinkt alsof het in een klooster zou zijn. Dan krijgt Helma toch haar zin. Ze heeft regelmatig gezegd, dat ze een keer in een klooster wil slapen.

Na verloop van tijd moeten we over heel slechte paden. We moeten zelfs een stuk door weiland lopen, omdat het pad onder water staat. Mijn voeten worden al snel nat. Er zitten scheurtjes in de bovenzijde van mijn schoenen en het stiksel laat los. Dus de waterdichtheid is over. Maar goed. Het is de laatste dag. Niet meer zeuren. We hebben redelijk goed weer gehad voor eind september.

We lopen met elkaar, de dames, Michel en ik. We hebben geen haast. Het is vandaag maar 20 km. Normaal, excl. de koffie, ca. 4 uur lopen.

In St. Germain-Lapride kunnen we koffie drinken. Het is ca. 10.00 uur.

Doornat komen we de bar binnen. De gasten kijken op. Je ziet ze denken: "zijn die wel goed bij hun hoofd?". Alle natte poncho's en jassen gaan uit. We drinken koffie en we eten onze laatste etenswaren, die we bij ons hebben.

Hier wordt je een beetje warm.

Tegen 11.00 uur vertrekken we.

Het gaat nu richting Le Puy. We lopen door het dorp Montjoie.

Als we nog enkele kilometers moeten lopen zien we in de verte Le Puy in een dal liggen. Het best is te zien de Cathedraal, de madonna en de kapel op de rots. Het is een mooi gezicht. Het geeft een goed gevoel te weten, dat het weer is gelukt, zonder problemen. 5 Maanden geleden was ik ook in Le Puy voor de aanvang van de Via Podiensis. Ik had toen niet verwacht, dat ik binnen 5 maanden terug zou zijn. Ik vind het wel mooi.

Net vóór Le Puy komen we over de oude brug Pont des Chartreux. Het is een brug over de La Loire. Le Puy wordt steeds beter zichtbaar. De kerk, Madonna en de kapel torenen ver boven de overige bebouwing uit.

Als we in Le Puy aankomen, vragen we de weg naar het station. We willen de treinen reserveren voor de terugreis.

Om ca. 12.00 uur arriveren we op het station. Het regent nog steeds.

Binnen 3 kwartier hebben Helma, Michel en ik de tickets. Ingrid gaat morgen terug, want zij wil nog verder lopen naar Conques.

Om ca. 13.15 uur arriveren we in de gîte. Het is geen klooster. Van buiten wel een mooi gebouw, van binnen iets minder. Er slapen ook werklieden. Het gebouw heeft niets met de Paters Capucijnen te maken. Dat is een tegenvaller voor Helma.

Michel en ik slapen op een zaaltje met 4 stapelbedden.

Ik ga snel in de douche. Het is fijn de natte kleren en schoenen uit te trekken en te douchen.

Als iedereen klaar is gaan we in de stad eerst wat eten. Het is een dagmenu. Uiteraard een

pasta met kip en een glaasje wijn.

Daarna gaan we naar de Cathedraal. Michel wil een museum bezoeken.

De dames en ik gaan naar de kerk. Het is fijn hier weer te zijn. Het is een mooie kerk met veel glas in loodramen en meerdere altaren.

Tijdens het kerkbezoek raak ik de dames kwijt.

Ik wil naar de Madonna op de rots. Ik kan geen ingang vinden om omhoog te gaan. Dan maar naar de Chapelle Saint-Michel-d'Aiguilhe op de rots. Ik moet entreegeld betalen om naar de kapel te mogen klauteren. Als ik in de kapel kom, zijn de dames er al gearriveerd. Helma vertelt, dat ze hier 20 jaar geleden ook geweest is met haar man.

Na bezichtiging en foto's maken, gaan we naar beneden. Daar komen we Michel ook weer tegen.

We gaan richting Toeristenbureau om informatie op te halen voor Ingrid en te internetten.

Als we gereed zijn, gaan we richting gîte. We komen langs een gîte, die pelgrims uitnodigt om binnen te komen. We gaan naar binnen. We worden hartelijk ontvangen door 2 hospitalleros. Het zijn vrijwilligers. Ze blijven hier 2 weken om te zorgen voor pelgrims en dan worden ze opgevolgd door andere hospitalleros. Een oudere hospitalleros vertelt, dat hij uit de Jura komt. Hij is tijdens de oorlog gedeporteerd door de Duitsers en is nogal fel. Dit is voor Helma teveel. Ze huilt, want haar familie heeft ook veel geleden in de oorlog. Haar moeder werd op 22 jarige leeftijd weduwe, omdat haar vader sneuvelde in Rusland.

Daarna gaat ieder zijns weegs. De een wil nog souvenirs kopen, een ander wil nog ansichtkaarten versturen, etc. We spreken af om 19.00 uur in de gîte te zijn om te gaan eten.

Iedereen is op tijd in de gîte.

Na wat opgefrist te zijn gaan we naar een restaurant. Het laatste avondmaal. We nemen allen het dagmenu. Er wordt veel gepraat over wat we met elkaar meegemaakt hebben. Er worden nog vele belevenissen opgehaald, zoals Maryse en Bernhard 1, Bernhard 2 en Adèle, Louis, Emillienne, Sophie en Olivier, de camping, etc. etc. Ook wordt nog flink gelachen om de vergeten rugzak vanmorgen van Michel.

Na het eten gaan we terug naar de gîte. We spreken af om 6.00 uur op te staan. Ik zal iedereen wekken.

Als we terugkomen in de gîte zijn de arbeiders ook op de kamer. Er wordt gerookt. Michel wordt zo kwaad, dat ze vertrekken en elders hun vertier gaan zoeken.

Het is 22.00 uur als ik in mijn bed stap.

=====

Dag 14: 28 september 2007: de terugreis.

Om 6.00 uur is iedereen wakker.

Iedereen eet nog wat brood. Om 7.00 uur vertrekken we op weg naar het station. Om 7.45 uur vertrekt de trein. Dus we zijn royaal op tijd op het station.

We nemen afscheid van Ingrid. Zij wandelt alleen vandaag verder. Ze wil lopen tot Conques.

Als de trein arriveert, nemen we afscheid van haar. We spreken af nog eens te mailen.

Helma, Michel en ik kunnen samen reizen tot St. Etienne. Michel en ik moeten haasten om op tijd volgende trein te halen. Helma heeft tijd genoeg. We nemen snel afscheid van Helma en haasten ons naar de volgende trein.

In Lyon scheiden onze wegen. Michel neemt de TGV naar Parijs en ik de TGV rechtstreeks naar Brussel.

De reis verloopt voorspoedig.

Om ca. 13.30 uur ben ik in Brussel. Hier heb ik tijd om wat te eten.

Daarna gaat de Thalys naar Antwerpen. Hier moet ik nog een kaartje kopen naar Etten Leur. Om 16.00 uur arriveer ik in Etten Leur.

Corrie staat al te wachten.

Ik ben weer thuis na 15 dagen weg te zijn geweest.

=====

Nawoord.

Het is een rustige wandeling van Genève naar Le Puy en Velay. Geen spectaculaire monumenten, kerken, kastelen of iets dergelijks. Een mooie natuurtocht zonder veel wandelaars. Hierdoor is het contact met de enkele wandelaars, die ik ontmoette veel intenser. Niemand wil in zijn eentje 14 dagen alleen rondlopen. De contacten 's avonds en overdag bij de koffie moeten er zijn.

Het is een tocht, die het tegenovergestelde is van de Camino met zijn zeer vele pelgrims, prachtige steden, gebouwen en grootse monumenten. Dit is een tocht, waar rust heerst en iedereen volledig zichzelf kan zijn, terwijl je door een mooie natuur wandelt.

Mijn pelgrimstocht van Genève naar Santiago/Fisterra is hiermee ten einde. Bijna 2000 km zijn afgelegd in 3 fasen. Het was een geweldige ervaring, die ik niet wil missen.

Ik heb aan deze wandeltocht enkele goede vrienden over gehouden, wat zich niet beperkt tot een kaartje of email.

Mijn volgende tocht zal de "Via de la Plata" zijn, als alles goed blijft. Dat is de route van Sevilla naar Santiago.

=====

Oktober 2007.

Jan Aartsen

Afgelegde afstanden per dag.

Dag 1: 15 september 2007 Genève - Charly:	24 km	cum.	24 km.
Dag 2: 16 september 2007 Charly - Vannecy:	24 km	cum.	48 km
Dag 3 : 17 september 2007 Vannecy - Chanas:	30 km	cum.	78 km
Dag 4 : 18 september 2007 Chanas - St. Maurice			
	de Rotherens:	35 km	cum. 113 km
dag 5 : 19 september 2007 St. Maurice - St. Ondras:			
		27 km	cum. 140 km
Dag 6 : 20 september 2007 St. Ondras - Beauvenais:			
		25 km	cum. 165 km
Dag 7: 21 september 2007 Beauvenais - Pommier de			
	Beaurepaire:	23 km	cum. 188 km
Dag 8 : 22 september 2007 Pommier de Beaurepaire -			
	Clonas:	32 km	cum. 220 km
Dag 9: 23 september 2007 Clonas - St. Julien Molin-			
	Molette:	29 km	cum 249 km
Dag 10: 24 september 2007 St.Julien -			
	Les Setoux:	25 km	cum. 274 km
Dag 11: 25 september 2007 Les Setoux - Tence:	28 km	cum.	302 km
Dag 12: 26 september 2007 Tence - St.Julien			
	Capteuil:	28 km	cum. 330 km
Dag 13: 27 september 2007 St.Julien - Le Puy			
	En Velay:	20 km	cum. 350 km

=====

